

Độc Giả Là Thổ Hào

Contents

Độc Giả Là Thổ Hào	1
1. Chương 1: Gặp Gỡ Thổ Hào Độc Giả	1
2. Chương 2: Đúng Là Đồng Học Thiếu Niên	4
3. Chương 3: Hợp Thuê, Như Thế Nào	10
4. Chương 4: Cùng Nhau Ăn CƠM Thế Nào	16
5. Chương 5: Không Yêu Tham Lam	21
6. Chương 6: Tình Cảm Chôn Giấu Trong Lòng	26
7. Chương 7: Cậu Thích Hiểu Thế Nào	32
8. Chương 8: Chúng Ta Xác Nhận Quan Hệ Lại Một Chút	37

Độc Giả Là Thổ Hào

Giới thiệu

Thể loại: võng văn, tình cảm văn phòng, song hướng thâm mến, ôn nhu công x bình phàm thụ, ngọt s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-gia-la-tho-hao>

1. Chương 1: Gặp Gỡ Thổ Hào Độc Giả

Lâm Huyền phát hiện bản thân thích nam nhân là ở trung học. Hồi đó ngồi cùng bàn là một nam sinh rất dịu dàng nho nhã, tên Hứa Bác Văn, thành tích học tập rất tốt, tổng ở lớp học là một trong ba người đứng đầu, làn da rất trắng, là loại hình nữ sinh rất yêu thích.

Năm lớp mười hai, cho dù vị trí bị đổi, nhưng ngồi cùng bàn như trước vẫn là y.

Nữ sinh trong lớp thích cầm bài thi toán lý hoá hoặc bài tập tới đây hỏi bài, thật ra từ đầu Lâm Huyền cũng không cảm thấy gì, nhưng sau đó, nhìn thấy Hứa Bác Văn cầm bài trên tay đặt bút viết, ở trên nháp còn rất cẩn thận giải thích cho nữ sinh đến hỏi y, trong lòng bắt đầu có một cỗ chua xót không nói lên lời.

Sau khi bản thân dần dần hiểu được loại ý tưởng biến thái này, trong lòng là lo lắng. Có lẽ bất kỳ một nam sinh nào đột nhiên phát hiện mình thích nam nhân, cũng sẽ mờ mịt cùng bối rối.

Cậu cố gắng thể hiện mình cũng giống như các nam sinh bình thường khác, đi theo mấy nam sinh trong lớp xuống khối mười ghé vào cửa sổ xem hoa khô của trường, thời điểm cùng bọn họ thảo luận về hoa khô của trường thì tỏ ra rất có hứng thú.

Nhưng ánh mắt ở trên người Hứa Bác Văn quả thật là vẫn không hề thay đổi, cậu không thể xem nhẹ Hứa Bác Văn gây cho cậu loại cảm giác mặt đỏ tim đập này, không có biện pháp ở trong đám người không tìm kiếm bóng dáng của y.

Ở trên mạng tra xét rất nhiều tư liệu, mới hiểu được loại này là bẩm sinh đã vậy. Lấy góc độ sinh vật mà nói đây là gen quyết định, không có cách nào thay đổi. Hơn nữa trong một trăm người đàn ông, đại khái còn có ba người giống cậu mang kiểu gen này.

Đấu tranh tư tưởng thật lâu sau, Lâm Huyền mới bắt đầu chấp nhận chính mình như vậy.

Từng nghĩ tới hẳn là tìm một cơ hội thổ lộ với Hứa Bác Văn, vô luận kết quả như thế nào. Nhưng cuối cùng đến lúc tốt nghiệp cũng không thể nói ra, sau khi tốt nghiệp, liền cũng chưa từng gặp lại Hứa Bác Văn, nghe nói y xuất ngoại du học.

Lâm Huyền lên lớp mười hai, vốn lấy thành tích lớp mười hai của cậu nhiều nhất chỉ có thể thi chuyên khoa, nhưng học kì sau của lớp mười hai, được Hứa Bác Văn giúp đỡ, thành tích đột nhiên tăng mạnh.

Sau bốn năm tốt nghiệp khoa chính quy, Lâm Huyền lựa chọn ở lại tỉnh lỵ, vào một công ty coi như là cũng có chút danh tiếng. Một tháng nhận được hơn năm nghìn tiền lương, gửi cho gia đình một chút, còn lại cũng vừa vặn đủ chính mình chi tiêu.

Nhà ở là cùng bạn cùng phòng đại học hợp thuê, hai phòng ngủ một phòng khách một tháng hai nghìn, còn phí điện nước, chia đều ra mỗi người hơn một nghìn.

Sau đó bạn cùng phòng đại học kết giao bạn gái, quá không lâu liền quyết định cùng một chỗ. Nhà thuê chung ba tháng đóng một lần, một tháng sau đến kỳ. Thiếu người thuê chung, Lâm Huyền một người gánh vác hơn hai ngàn tiền thuê nhà, tương đương tiền lương với đi một nửa.

Lâm Huyền bốn năm đại học rồi cả hai năm này ra ngoài công tác chưa từng kết giao qua bạn gái, bạn trai cũng không. Quán bar thật ra đã tới vài lần, nhưng chiến thắng không được trong lòng khiết phích, nhìn thấy một đôi cơ bắp hôn lưỡi trước mặt mọi người, Lâm Huyền uống một ly rượu, sau đó liền xám xịt rời đi.

Cậu mấy lần cảm thấy, chính mình đại khái cả đời này đều phải một mình đi.

Bước chân vào văn đàn đam mỹ là sau khi công tác, tan tầm trở về nhàm chán, đã nghĩ muốn tìm chút việc để làm, nền tảng văn tự tốt nên cậu lựa chọn viết tiểu thuyết. Ngay từ đầu chỉ là muốn viết một bộ tiểu thuyết để bày tỏ ảo tưởng có người bầu bạn của bản thân, đến sau lại phát hiện trên internet có chuyên môn văn học đam mỹ, liền thử đăng kí một tài khoản, đem bài viết của mình post lên mạng.

Sau khi dùng bút danh ‘Nước Chảy Vô Tình’ post mấy chương, biên tập của trang web liền nhắn tin mời cậu kí hợp đồng. Lâm Huyền không chút do dự kị, chính thức trở thành một tay viết đam mỹ.

Lăn lộn ở trong văn đàn đam mỹ được hai năm, Lâm Huyền cũng có chút thành quả. Làm thu bốn ngàn có thừa, weibo cũng có hơn ba nghìn người hâm mộ. Mỗi tháng cách ngày cập nhật một chương mới, tiền nhuận bút chia đều ra cũng được khoảng một ngàn.

Hôm nay Lâm Huyền tăng ca trở về, tắm rửa rồi pha một bát mì coi như ăn khuya, mở laptop ra, lên weibo post một cái status: Hôm nay tăng ca, không cập nhật.

Mấy phút sau, có bình luận.

Huhu, buồn quá đi, Ngân gia đã đợi cả đêm rồi đó *rơi nước mắt* ~o(>_<)o>

~~Nước Chảy đại đại, ngủ ngon. (*^____^*)

Đều là cầu tăng ca, *bắt chân*

.....

Lâm Huyền lại mở trang web văn học Tấn Giang ra, lên một chút chỉ xem bình luận, bình luận đầu tiên chính là của ID ‘Hoa Rơi Hữu Ý’ quen thuộc kia.

Bình luận đến từ Hoa Rơi Hữu Ý: ‘ Bài bật trong Hôn Lễ Trong Mộng của Mozart’ ở chỗ này phải là Hôn Lễ Trong Mộng của Richard. Clamand khúc.

Lâm Huyền cảm thấy thực dở khóc dở cười, vì thế trả lời bình luận ở dưới.

Tác giả reply: Cảm ơn đã sửa.

Lâm Huyền vẫn cảm thấy bạn có ID Hoa Rơi Hữu Ý trên mạng này là một thổ hào, mà chính mình thập phần may mắn có được một thổ hào đáng tin. Từ trung tuần tháng trước bắt đầu, mỗi ngày đều có thể nhận được ‘thâm thủy ngư lôi’ của y, giá trị gần một vạn Tấn Giang tệ, tương đương một trăm ngàn nhân dân tệ, vào túi của cậu còn có năm mươi ngàn.

Click vào ID Hoa Rơi Hữu Ý, phát hiện y thu thập lan, đặt lan cùng bình luận của lan chỉ có văn chương của Nước Chảy Vô Tình, cấp bậc mạnh vật đã là Bá Vương (chém chém chém (_))

Một buổi sáng sớm, trong công ty bàn tán nhiều nhất chính là về tổng tài hôm nay mới tới. Tổng giám đốc nhiệm kỳ trước được điều lên tổng công ty, tổng công ty liền điều xuống đây một người tổng giám đốc mới. Nghe nói mới hai mươi tuổi, bộ dạng rất tuần tú, mới từ nước ngoài du học trở về không lâu.

Làm một viên chức nhỏ bé trong công ty, Lâm Huyền đối với tổng tài là ai cũng không quan tâm lắm, dù sao về sau cơ hội đối mặt giao tiếp cũng không nhiều. Vì vậy khi đồng sự trong văn phòng muốn đi chào đón tổng giám đốc mới tới, Lâm Huyền bưng một ly cà phê nhả nhả lướt weibo.

Tổng giám đốc mới tới được quản lý chuyên môn dẫn tới các phòng làm việc giới thiệu hoàn cảnh trong công ty, đi vào phòng nghiệp vụ, quản lý chuyên môn đối các nhân viên trong phòng nói: “Vị này chính là Hứa tổng mới tới của công ty chúng ta, mới từ Anh du học trở về không lâu, năng lực các phương diện đều rất xuất sắc, về sau sẽ đảm nhiệm chức tổng giám đốc của công ty, thỉnh mọi người phối hợp nhiều hơn trong công việc của cậu ấy.”

Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn về phía người ở cửa văn phòng, một hộp cà phê thiếu chút nữa liền phun lên màn hình máy tính.

Tân tổng tài mới vừa đi vào cũng ngẩn cả người, sau đó trên mặt liền lộ ra một nụ cười tiêu chuẩn, “Về sau cùng làm việc, thỉnh mọi người chiếu cố nhiều hơn.” Trong lúc vô tình còn lướt qua vẻ mặt có chút kinh ngạc kia của Lâm Huyền.

Lâm Huyền có thể cảm giác được nhịp tim của mình đập nhanh hơn, nhìn màn hình máy tính, chuột trên tay lại bất động.

Quản lý chuyên môn đưa y tới thăm các phòng khác, Lâm Huyền ngẩng đầu lên nhìn cửa phòng làm việc, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hai đồng nghiệp nữ bên cạnh chụm đầu lại nói thầm với nhau, “Thật không tồi nha, bộ dáng đẹp trai, lại có năng lực, cũng không biết đã có bạn gái chưa.”

“Cho dù không có cũng không tới lượt chúng ta đi.”

“Chuyện này cũng không thể nói chính xác, tổng tài cao phú suất thường thích nhân viên nhỏ đó thôi.”

“Tôi chỉ có thể nói, cô đọc nhiều tiểu thuyết quá rồi!”

Lâm Huyền nghe hai đồng nghiệp bên cạnh thì thầm, tên kia vẫn được phái nữ hoan nghênh như vậy, thời điểm trung học cho dù y không thường nói chuyện, cả ngày bưng một bộ biểu tình tự kỷ, thì vẫn có rất nhiều nữ sinh như ong như mật vây quanh y.

Sau sáu năm gặp lại, Lâm Huyền cũng không nói lên lời là tư vị gì, chỉ là cảm thấy có chút đột ngột. Nói thật, Hứa Bác Văn người này cậu đặc biệt hận, nếu không bởi vì y, Lâm Huyền đại khái cả đời này cũng không biết chính mình thích nam nhân.

Nhưng sáu năm xa cách, phần tình cảm lúc trước còn mang theo ngây ngô thắm mến kia, đã bị thời gian từng chút từng chút làm phai nhạt, còn lại cũng chỉ có hồi ức.

Hiện giờ, hồi ức phủ đầy bụi ở trong lòng dần dần hiện ra. Tựa như một quyển nhật ký đã nhiều năm không viết, đột nhiên bị lật ra, tiếp tục viết chuyện của sáu năm sau.

“Lâm Huyền”

Lâm Huyền vừa mới đi ra khỏi công ty không xa, chợt nghe thấy có người phía sau gọi tên cậu, quay đầu lại, nhìn thấy một nam nhân tây trang giày da, mũi cao trên đeo gọng kính đen, bộ dạng rất đẹp trai, rất nho nhã.

Người này là mối tình đầu của cậu.

Lâm Huyền cười cười, “Thì ra thật sự là cậu, lúc đầu tôi còn tưởng rằng chỉ là người giống người mà thôi.”

Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng cậu cho tới bây giờ lại chưa từng quên, lần đầu tiên nhìn thấy liền biết chính xác người kia là y.

Hứa Bác Văn đi tới chỗ cậu, “Lúc đầu tôi cũng rất ngạc nhiên, không nghĩ tới cậu lại làm việc ở trong này.”

Lâm Huyền cười, “Đúng thật là có chút khéo léo.”

“Bạn học cũ gặp mặt, tìm một chỗ ôn chuyện được không?”

“Nói chuyện kiểu gì?”

“Ăn cơm, được không?”

Lâm Huyền gật đầu, “Được.”

“Cậu ở đây chờ tôi, tôi đi lái xe qua đây.”

2. Chương 2: Đúng Là Đồng Học Thiếu Niên

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Xe Hứa Bác Văn lái chính là một chiếc Audi, không tính là đại gia, nhưng cũng phải mấy chục vạn nhân dân tệ, tương đương với mười năm tiền lương của Lâm Huyền.

Lâm Huyền ở trước mặt y đột nhiên cảm thấy thực nhỏ bé, sáu năm trước bọn họ là bạn cùng bàn, mà sau sáu năm hiện tại, y là thủ trưởng ba cấp của cậu.

Liếc đến chiếc nhẫn bạc kim trong tay Hứa Bác Văn đang lái xe, Lâm Huyền ngồi ở ghế phó lái cảm thấy rất không tự nhiên, nói không lên lời là cảm giác gì, có thể là vì chiếc nhẫn bạc kim kia sáng bóng quá mức chói mắt.

Lâm Huyền nghĩ, cùng y đeo nhẫn đôi hẳn là một nữ nhân bộ dáng cùng tài năng cũng đều rất xuất chúng, cũng chỉ có nữ nhân như vậy, y mới có thể để ý đi.

“Mấy năm nay thế nào?” Hứa Bác Văn mở ra một đề tài.

“Cũng được, còn cậu.”

“Bình thường.” Tầm mắt y xuyên qua thảm cỏ trên đường ngoài cửa xe, hai tay thon dài trắng nõn đặt trên tay lái, hơi nghiêng đầu, “Nghe nói đại học cậu học là G đại.”

“Đúng vậy.” Lâm Huyền còn muốn hỏi, y là nghe ai nói?

“Mẹ tôi là giảng viên Trung Quốc lịch đại văn học sử của G đại, không biết bà có dạy khóa của cậu không?”

Thì ra mẹ y là giảng viên đại học, “Tôi học thị trường kinh doanh, không có môn này.”

“Phải không?”

Có lẽ ở nước ngoài du học đã lâu, chịu ảnh hưởng của văn hóa phương Tây, Lâm Huyền cảm thấy Hứa Bác Văn cả ngày đều không hề hé răng trước kia đã nói chuyện hơn rất nhiều. Tối thiểu, sau khi gặp mặt, đề tài đều là Hứa Bác Văn chủ động khơi mào.

“Đúng rồi, gần đây có chỗ nào ăn cơm không?”

Lâm Huyền: “.....”

Cậu thiếu chút nữa quên Hứa Bác Văn mới từ tổng công ty điều tới đây, cậu nhìn biển báo giao thông phía trước nói: “Ồ trên cầu vượt phía trước, xuống dưới sau đó quẹo phải, có một nhà hàng Quảng Đông.”

“Được.”

Nhà hàng Quảng Đông theo như lời Lâm Huyền chính mình chỉ mới ghé qua hai lần, một lần là đồng nghiệp làm tiệc con đầy tháng mời cậu tới dùng cơm, một lần là vì nghiệp tích của ngành xuất sắc, vì ăn mừng nên quản lý mời đồng nghiệp của ngành ăn cơm.

Nhà hàng Quảng Đông lâu một bày mười mấy bàn tròn lớn, dùng cho liên hoan yến tiệc. Lầu hai bày hơn hai mươi cái bàn nhỏ hơn, mỗi bàn cũng vừa đủ bốn người dùng cơm.

Hứa Bác Văn đảo mắt qua thực đơn, ngần ngừ đầu nghìn Lâm Huyền đối diện cũng đang xem thực đơn, “Có món gì ngon giới thiệu đi?”

Lâm Huyền nhìn thực đơn, ngón trỏ theo thực đơn đi xuống, “Thịt xông khói măng phiến, vịt quay Lệ Chi còn có ngư hương cà cũng không tệ.”

“Vậy gọi mấy món này, thêm canh Tam Tiên, được không?”

“Được, vậy đi.”

Cấp ba năm ấy, bọn họ thường xuyên cùng nhau ăn cơm, bất quá là chính mình ăn đồ ăn bên trong khay của mình. Cùng nhau chung một bàn ăn, ngoại trừ liên hoan lớp thì đây vẫn là lần đầu tiên.

Lâm Huyền ăn không nhiều lắm, đại khái là bởi vì gặp lại mối tình đầu, tâm tình quá mức phức tạp, cho nên khẩu vị giảm đi.

Hứa Bác Văn nói: “Hợp mặt sau tốt nghiệp trung học vì sao cậu lại không đi?”

“Tốt nghiệp trung học không bao lâu, nhà tôi chuyển đi, cách chỗ hợp mặt có chút xa, cho nên không đi được.”

“Khó trách.”

Lâm Huyền hỏi: “Cậu đi?”

“Hợp mặt hai năm trước có đi.” Giữa lúc y đi Anh du học, hàng năm tết âm lịch sẽ về nước cùng người nhà hợp mặt, ở trong nước vài ngày rồi lại trở về.

Sau khi ăn xong, Hứa Bác Văn gọi nhân viên phục vụ. “Phục vụ, thanh toán.”

Lâm Huyền so với Hứa Bác Văn động tác nhanh hơn lấy ví tiền ra, ngần ngừ đầu nhìn nhân viên phục vụ hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

“Xin chào, tiên sinh, tổng cộng là một trăm chín mươi tám khối.”

Lâm Huyền rút hai tờ một trăm ra, nói: “Không cần trả lại.”

Hứa Bác Văn nói: “Là tôi nói muốn ra ngoài ăn cơm, để cậu trả tiền, sao lại không biết xấu hổ thế được.”

“Ai trả tiền cũng như nhau.”

“Nếu không như vậy, lần này coi như cậu mời, lần sau tôi mời.”

Đây là ý tứ về sau còn có cơ hội cùng nhau ăn cơm? Lâm Huyền dừng một chút, “Được.”

Hứa Bác Văn cầm lấy tây trang đặt ở bên cạnh ghế, hai người sóng vai đi ra khỏi nhà hàng.

Nam nhân viên tiếp tân ở cửa dùng ngữ khí thập phần cung kính nói: “Hai vị tiên sinh thỉnh đi thông thả, hoan nghênh lần sau ghé lại.”

Hứa Bác Văn nói: “Cậu ở đâu, nếu không tôi đưa cậu về.”

“Không cần, chỗ tôi ở cách nơi này không xa, đi vài phút là tới.”

“Gần như vậy.”

“Đúng vậy, cho nên cậu về trước đi, tôi đi bộ về là được rồi.”

“Được rồi, ngày mai gặp ở công ty.” Hứa Bác Văn đi tới bãi đỗ xe, Lâm Huyền đi về hướng ngược lại.

Câu kia chính mình ở địa phương cách nơi này không xa không phải lời nói dối, nhưng đi vài phút là tới tuyệt đối là nói dối. Phải bắt ba trạm xe bus, vài phút kiêu gì cũng không thể về được đến nhà.

Lên xe bus chật chội, Lâm Huyền nắm tay vịn, nhìn phố cảnh hiện lên ngoài cửa sổ, sắc trời dần tối, đèn hai bên đường sáng lên, đèn neon thành phố cũng bắt đầu làm việc.

Trở lại nơi hai phòng ngủ một phòng khách trống rỗng kia, Lâm Huyền cảm thấy chính mình như đang nằm mơ. Hứa Bác Văn người này đột nhiên xuất hiện làm xáo trộn suy nghĩ của cậu.

Coi như, Lâm Huyền này hai mươi lăm năm qua chỉ thích qua một người, đó chính là Hứa Bác Văn.

Hiện tại cách sáu năm, phần mến thích kia đã sớm phai nhạt, tất cả mặt đỏ tim đập cũng nên khôi phục bình tĩnh, nhưng hôm nay tựa hồ tất cả bình tĩnh lại bắt đầu khơi dậy ngọn lửa.

Nhưng mà ngẫm lại, có ngọn lửa thì sao? Lại động tâm thì thế nào? Trên tay y đeo nhẫn, chứng tỏ y đã kết hôn, nhiều nhất cũng chỉ có thể ở một góc khác thích thầm.

Lâm Huyền tắm xong, máy tính cũng lười mở, nằm ở trên giường lên weibo post một cái status: Hôm nay không có chương mới.

Không lâu, phía dưới có bình luận.

Đại Đại, tần suất ra chương mới của anh càng ngày càng thấp, cầu biến thành mã tự chăm chỉ cơ!

Đại Đại bận bịu công tác chúng ta đều có thể hiểu được ^^ bất quá ngày mai nhất định phải có chương mới nga.

Chỉ cần không hổ, tất cả đều được!

Chương mới tiếp theo cầu thật thật mất sao

.....

Hoa Rơi Hữu Ý reply Tiểu Hoàn Tử: thật thật là cái gì?

Tiểu Hoàn Tử reply Hoa Rơi Hữu Ý:: ()~→ chính là H.

Lâm Huyền nhìn thấy bình luận của weibo này, đột nhiên buồn cười, bình thường đọc đam mỹ đều là hủ nữ, hủ nữ thường là loại sinh vật cường đại không có gì không biết, không chỗ nào không hiểu, Hoa Rơi Hữu Ý này còn không biết cả thật thật.

Lại dùng di động mở trang web Tấn Giang, phá tín hiệu mất hai phút mới hiện ra. Khu bình luận là của một đám em gái thúc giục, cũng không có bình luận của Hoa Rơi Hữu Ý, lại nhìn phiếu ghi chép của bá vương, cho thấy ở hai phút trước, Hoa Rơi Hữu Ý tặng một viên tâm thủy ngư lôi.

Lâm Huyền tính toán qua loa một chút, nếu về sau vị độc giả thô hào Hoa Rơi Hữu Ý này mỗi ngày đều tặng cậu đầu lưỡi như vậy, cộng thêm mỗi tháng một ngàn khối kia của cậu, phỏng chừng cậu có thể suy tính một chút về nhà dưỡng lão, mỗi ngày dắt chó đi dạo, viết tiểu thuyết, xem sách, thỉnh thoảng uống ly cà phê.

Ngày hôm sau đi làm, hai nữ đồng nghiệp bên cạnh Lâm Huyền lại bắt đầu nói đến vị tổng tài mới tới kia.
“Nghe nói đã kết hôn, nhẫn cũng đeo trên tay đó.”

“Không thể nào, trẻ tuổi như vậy đã kết hôn?”

“Nam 22 tuổi là tuổi pháp định kết hôn, 25 tuổi kết hôn cũng bình thường đi.” Nữ đồng nghiệp cười cười, “Tóm lại, chuyện cổ tích yêu bá đạo tổng tài đây sẽ không phát sinh ở trên người cô là được rồi.”

“Khó nói, nói không chừng ngày mai tôi có thể gặp được cao phú suất.”

Đại học đồng học kiêm đồng công tác sau thuê chung nhà Ngô Cảnh Hồng cuối tuần đặc biệt đến tìm Lâm Huyền, chính là vì đến đưa thiệp mời. Cậu ta cùng bạn gái đã đăng kí kết hôn, không bao lâu nữa sẽ làm đám cưới.

“Lâm Huyền, đến lúc đó tôi làm rượu mừng cậu bạn đến mấy cũng phải tới đấy, bằng không lần sau tiền mừng tôi thu gấp đôi nha.”

“Đi, đến lúc đó động đất tôi cũng qua cho cậu”

“Động đất cậu muốn uống rượu mừng cũng không cho cậu uống.”

Lâm Huyền rót cho cậu ta ly nước, “Làm đám cưới có đủ tiền không? Không đủ cứ nói với tôi một tiếng.”

“Đủ người anh em. Bất quá cậu yên tâm, tiền là tuyệt đối đủ, ba mẹ tôi nói, tiền làm rượu mừng đều là bọn họ chi, ngay cả phòng ở bọn họ cũng chi cho một nửa.”

“Cậu thật được nha, cũng lớn thế này rồi, còn không biết xấu hổ rửa của người già.”

“Người một nhà có cái gì phải xấu hổ, hơn nữa, chờ buôn bán lời tiền, tôi còn không phải trả lại cho bọn họ.” Ngô Cảnh Hồng uống một hớp nước, nhìn nhìn bốn phía, “Đúng rồi, phòng này cậu tính tiếp tục thuê hay như thế nào?”

“Xem thế nào đã, nếu có thể tìm được người thuê chung, thì tiếp tục, nếu không tìm được, thì xem lại một chút xem có thích hợp hay không.”

“Nếu không thì cậu hỏi đồng nghiệp một chút xem có thuê chung hay không, dù sao từ nơi này đến công ty của cậu cũng không xa, đi làm tan tầm cũng nhiều phương tiện.”

“Được, chờ ngày nào đó tôi sẽ hỏi thử.”

“Tôi nói này, cậu cũng đã hai mươi lăm, cũng đừng lao đao, lấy điều kiện của cậu, tìm bạn gái cũng đơn giản. Nói yêu nhau hai năm, sau đó kết hôn, còn có thể tranh thủ làm cha ở trước tuổi ba mươi, thật tốt.”

“Cậu quản tốt bản thân cậu là được rồi, đừng động tới tôi.”

“Tôi chính là xem chúng ta là bạn thân lâu như vậy mới nói với cậu, người khác tôi còn lười nói đi.”

“Êu, nói như vậy tôi đây còn phải cảm ơn cậu nhắc nhở.”

“Cảm ơn thật không cần, đến lúc đó mời tôi uống rượu mừng là được.”

Ngô Cảnh Hồng đi rồi, hai phòng ngủ một phòng khách lại khôi phục im lặng.

Ngày hôm sau, Lâm Huyền dùng giấy dán tiện lợi viết tìm người hợp thuê, dán ở hết sáu bộ thang máy trong cao ốc công ty.

Giấy dán tiện lợi viết: Tìm một nam nhân hợp thuê, tiền thuê nhà chia đều một ngàn mỗi tháng, hai phòng ngủ một phòng khách, có điều hòa, cách công ty hai mươi lăm phút đường xe, có nhu cầu xin liên hệ 139..... Không có nhu cầu xin đừng làm phiền.

Sau đó nghĩ lại, cách làm này có chút ngu ngốc, nếu bị bảo vệ cao ốc thấy được, không chừng sẽ bị nghi ngờ là lừa đảo. Ở trong văn phòng đứng ngồi không yên, xám xịt chạy tới thang máy xé giấy dán tiện lợi đi.

Nhưng lúc này di động vang, gọi tới là một số lạ.

Lâm Huyền ấn nút nghe máy, “Alo? Xin hỏi anh là?”

“Tôi thấy tờ giấy tiện lợi cậu dán trong thang máy.”

Nghe thanh âm cũng nhận ra được, là Hứa Bác Văn. Lâm Huyền nói: “Tôi đang định xé nó xuống đây.”

“Tôi đã xé giúp cậu rồi.”

“Hả?” Lâm Huyền cảm thấy hết sức kỳ quái.

“Gần đây tôi cũng muốn tìm người hợp thuê, nếu cậu không ngại có thể đem cơ hội này nhường cho tôi.”

Tiền lương hàng tháng của y không được một triệu thì cũng hơn tám mươi vạn, còn muốn tìm người hợp thuê?

=====

(*) Chú thích:

Thịt xông khói măng phiến

Vịt quay Lệ Chi

Ngư hương cà

Canh Tam Tiên

昵图网 www.nipic.com

By:1733203352 No.20140322130634169000

3. Chương 3: Hợp Thuê, Như Thế Nào

Đinh một tiếng, cửa thang máy trước mặt mở ra, đứng bên trong thang máy là một nam thanh niên bộ dáng tuấn tú mặc tây trang giày da. Lâm Huyền cầm di động sững sốt, nam nhân từ trong thang máy đi ra, thu hồi di động đặt ở bên tai.

Y chìa tay đưa ra vài tờ giấy dán tiện lợi, “Tôi đã giúp cậu xé sáu tờ rồi, ngoại trừ thang máy, không có chỗ khác đi?”

“Ách.....cậu tới thật?”

“Đương nhiên là thật, chỗ tôi đang ở cách chỗ làm có chút xa, muốn tìm chỗ nào gần công ty hơn chút” Hứa Bác Văn nói.

Lâm Huyền nói: “Chỗ tôi mặc dù cách công ty không xa, nhưng điều kiện không được tốt lắm, tôi sợ cậu ở không quen.”

“Không sao, tôi chỉ cần có giường ngủ là được”

“.....” Lâm Huyền nghĩ, Hứa Bác Văn là một kẻ có tiền, từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, yêu cầu thật đúng là thấp.

Nhưng cậu cũng không muốn cùng người mình thích nhưng vĩnh viễn không thể có được ở cùng nhau, huống hồ đối phương đã kết hôn, y dọn tới đây, vợ y cũng sẽ dọn tới. Đến lúc đó, hai vợ chồng bọn họ, cậu một mình, tình cảnh chỉ cần tưởng tượng thôi là đã không dám nhìn thẳng rồi.

“Thật ra, nếu cậu muốn ở chỗ gần công ty, tôi ở tòa nhà trọ kia còn có phòng đôi, cậu có thể cân nhắc cùng vợ cậu thuê một mình một phòng, không nhất thiết phải thuê chung với tôi.”

“Tôi còn chưa kết hôn.”

Lâm Huyền ngẩn người, chiếc nhẫn kia là gì? Người bình thường sẽ đeo nhẫn kim bạc ở ngón áp út?

Hứa Bác Văn nhìn Lâm Huyền, “Cũng không có bạn gái.”

Lâm Huyền thừa nhận, một khắc kia nghe được Hứa Bác Văn nói chưa kết hôn cũng không có bạn gái, trong lòng có một tia vui sướng. Nhưng cũng không có biểu hiện ra ngoài, cậu chỉ nói: “VẬY sau khi tầm cậu cùng tôi qua nhìn điều kiện một chút, cảm thấy thích hợp cậu lần nữa quyết định cũng không muộn.”

“Được”

Sau khi tan tầm, Hứa Bác Văn lái xe tới nơi Lâm Huyền ở.

Đi thang máy lên lầu tám, Lâm Huyền lấy chìa khóa ra mở cửa, hai phòng ngủ một phòng khách vô luận là trang trí hay bày trí đều có vẻ có phần đơn giản.

Lâm Huyền rút chìa khóa ra, nói với người ở phía sau: “Chỗ này có chút nhỏ, cậu trước cứ tùy tiện ngồi một chút.”

“Kỳ thật phòng ở nhỏ một chút cũng tốt, có vẻ ấm áp.”

“Cậu không ngại là tốt rồi.”

Phòng khách không quá lớn bày một bàn ăn bốn góc, sát bên cạnh bày một cái tủ TV màu trà, đối diện tủ TV là sofa màu nâu nhạt.

Hứa Bác Văn ngồi xuống sofa màu nâu nhạt, tầm mắt đảo qua hai mươi mấy mét vuông trong phòng khách.

“Muốn uống gì đó không?” Lâm Huyền hỏi.

“Không cần, tôi không khát.”

Lâm Huyền ngồi xuống sô pha, giới thiệu nói: “Kỳ thật nơi này được nhất cái là gần công ty, bình thường thích hợp chúng tôi ở có chút hỗn độn.”

“Tôi thì cảm thấy nơi này rất tốt.”

Lâm Huyền cười cười, “Cậu có muốn xem phòng ngủ một chút hay không?”

“Ừ, được.”

Lâm Huyền mở cửa một gian phòng trống ra, Ngô Cảnh Hồng đi rồi, đồ vật này nọ trở nên rất lộn xộn, Lâm Huyền cũng lười thu dọn, “Có chút lộn xộn, cậu đừng để ý.”

“Nơi này trước kia có người ở?”

“Đúng vậy.”

“Là ai?”

“Là một đồng học đại học, cậu ta gần đây chuẩn bị kết hôn, mới dọn ra ngoài.”

Hứa Bác Văn cất bước đi vào bên trong, bên trong bày một cái giường hơn một mét vuông, sát cửa sổ còn có một cái bàn học, một cái tủ quần áo, phòng chiếm diện tích đại khái cũng khoảng mười sáu mét vuông.

Hứa Bác Văn đi đến bên cửa sổ nhìn thử, tầm mắt có thể nhìn được những tòa dân cư đối diện, cúi đầu nhìn xuống, dưới lầu là đường cái rộng năm sáu thước, y xoay người nói: “Nơi này cũng không tệ.”

Lâm Huyền cười khỏ, “Kỳ thật cậu không cần cho tôi mặt mũi.”

“Tôi là nói thật, tôi rất thích nơi này, nếu có thể, cuối tuần này tôi có thể dọn tới đây.”

“Cậu cứ tới đây ở vài ngày nếu sau này ở không quen, tùy thời dọn đi là được.”

Hứa Bác Văn cũng không phải nói láo, buổi sáng thứ bảy, Lâm Huyền ngủ còn chưa có rời giường, chợt nghe được tiếng chuông cửa bên ngoài, uể oải ra mở cửa, đứng ngoài cửa là Hứa Bác Văn.

Y mặc một thân áo T-shirt màu lam, bên cạnh còn có một cái vali, trên tay cầm theo một túi hành lý.

Lâm Huyền mới tin tưởng, y thật sự dọn tới đây, cậu cũng thừa nhận, nghĩ đến về sau có thể cùng y ở chung dưới một mái nhà, trong lòng cậu rất cao hứng.

“Cái kia, ngại quá, gian phòng kia tôi còn chưa có quét dọn.”

“Không sao, đợi lát nữa tôi tự quét là được.” Hứa Bác Văn kéo hành lý vào trong phòng khách, nói: “Trên xe của tôi còn có chút đồ đặc này nọ, tôi trước đi xuống mang lên.”

Hứa Bác Văn xoay người ra cửa lấy nốt hành lý còn lại của mình lên, Lâm Huyền cũng vào phòng thay quần áo, dùng tốc độ nhanh nhất đánh răng rửa mặt. Mới từ trong tủ lạnh lấy một hộp sữa chua ra, Hứa Bác Văn liền xách hành lý đi lên.

Lâm Huyền vừa uống sữa vừa hỏi hỏi: “Cậu ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi.”

“Hành lý của cậu đều mang lên đây rồi sao?”

“Ừ, đều ở đây.”

Lâm Huyền đặt hộp sữa chua xuống nói: “Nếu không thì cậu cứ trước nghỉ một chút, tôi đi dọn phòng.”

“Tôi đi cùng cậu.”

Hai người phân công làm việc, rất nhanh đem đồ đạc lẫn lộn trong phòng thu dọn sạch sẽ, cái bàn cùng tủ quần áo từ trong ra ngoài đều lau qua một lần, căn phòng hỗn độn nhìn qua thoải mái hơn nhiều.

Hứa Bác Văn đem hành lý của mình vào trong phòng, mở vali đem đồ đạc từng thứ từng thứ bày ra, quần áo chỉnh tề treo lên tủ quần áo.

Lâm Huyền dựa bả vai lên trên khung cửa, uống một ngụm sữa chua nhìn y thu dọn, trong lòng không biết là tư vị gì.

Chờ Hứa Bác Văn dọn dẹp phòng mình xong, đã là giữa trưa.

Lâm Huyền gõ cửa phòng y rồi mở ra, “Cậu có đói bụng không, muốn ăn cơm trước hay không?”

Hứa Bác Văn đem mấy quyển sách trong vali bỏ vào ngăn kéo, “Đợi tôi một lát nữa, rất nhanh.”

Hứa Bác Văn rất nhanh thu dọn mọi thứ thật tốt, đi giày vào, tắt điều hòa trong phòng đi ra cửa, “Đi thôi.”

Lâm Huyền đi ở phía trước, vừa đi vừa nói chuyện: “Dưới lầu có rất nhiều quán ăn, bình thường nếu lười xuống lầu có thể gọi điện thoại kêu đồ ăn bên ngoài mang lên cũng được, bình thường nửa giờ là có thể mang lên.”

“Cậu bình thường đều gọi đồ ăn bên ngoài?”

“Cũng gần như thế.”

“Đồ ăn bên ngoài đa số đều không vệ sinh lắm, ăn nhiều không tốt.”

Vừa lúc đi đến thang máy, hai người một trước một sau đi vào, Lâm Huyền ấn nút xuống lầu một, “Ở Trung Quốc có câu, nếu muốn ăn đồ tốt trừ khi tự cấp tự túc, nhưng tôi một không ruộng hai không đất, cho nên, tôi sớm đã thấy ra.”

“Nếu không thì về sau tôi nấu cơm cho cậu ăn?”

“Hả?” Lâm Huyền nghĩ bản thân nghe lầm.

Hứa Bác Văn cười cười, “Không cần kinh ngạc như vậy đi.”

Lâm Huyền còn chưa kịp phản ứng, đây là đang nói đùa đúng không, chính là đang nói đùa đúng không?

“Đợi lát nữa ăn cơm xong tôi muốn đi siêu thị một chuyến, nếu không thì cậu cũng đi cùng tôi đi.”

“Được.”

Ở dưới lầu một của một nhà hàng Đài Loan nhỏ qua loa ăn trưa xong, Hứa Bác Văn lái xe chở Lâm Huyền tới siêu thị gần đó.

Vào siêu thị, Hứa Bác Văn đẩy xe hàng, Lâm Huyền đi ở bên cạnh y, nữ nhân viên trong siêu thị không ngừng nhìn về phía bên này, Lâm Huyền hiển nhiên hiểu rõ không phải là đang nhìn cậu, trong dư quang của Hứa Bác Văn tựa hồ cũng không phát hiện.

Trên lầu hai siêu thị, Hứa Bác Văn hỏi: “Trong nhà có bộ đồ ăn không?”

“Trong nhà?” Lâm Huyền bắt được từ mấu chốt hỏi.

“Chính là nơi hiện tại chúng ta ở.”

“A.” Lâm Huyền phản ứng kịp, “Nói bộ đồ ăn, có hai cái bát, còn có hai đôi đũa.”

“Không còn?”

“Còn có hai cái thìa.” Đều là bình thường ăn mỳ ăn liền thì dùng.

Hứa Bác Văn: “.....”

Hứa Bác Văn thập phần bất đắc dĩ, “Vẫn là mua lại toàn bộ đi.”

Đi đến khu đồ ăn, Hứa Bác Văn khom lưng ở trước quầy hàng chọn bát đĩa. Lâm Huyền lặng lẽ đứng bên cạnh nhìn y, “Không phải cậu sẽ thật sự tự nấu cơm chứ?”

“Đương nhiên” Hứa Bác Văn đứng thẳng lưng, cầm hai cái bát trên tay, “Hai cái bát này cậu thích cái nào?”

Lâm Huyền mặc danh kì diệu tim đập rộn lên, như vậy căn bản giống như là hai người ở chung mua đồ chung, cậu đáp lại có chút vội vàng, chỉ vào cái bát trên tay phải của y, “Cái này, cái này.”

“Vậy lấy cái này.” Hứa Bác Văn cầm hai cái bát Lâm Huyền vừa ý để vào xe mua sắm.

Tiếp theo lại mua một ít đồ làm bếp, xe mua sắm nhét đầy các dụng cụ làm bếp. Sau khi mua xong dụng cụ làm bếp thì mua thêm một ít dụng cụ vệ sinh phòng bếp cùng nguyên liệu gia vị.

Lâm Huyền đẩy xe mua sắm đi theo sau Hứa Bác Văn, nhìn thấy y ở trước quầy chọn gia vị, không khỏi hỏi: “Cậu quen với mấy thứ này lắm sao?”

“Cũng tầm tạm, lúc du học ở Anh thỉnh thoảng cũng tự mình làm cơm.”

Thì ra là thế.

4. Chương 4: Cùng Nhau Ăn Cơm Thế Nào

Lâm Huyền lặng lẽ cầm hai gói mì ăn liền để vào trong xe mua sắm, bị Hứa Bác Văn vừa lúc nhìn thấy, vì thế trở mặt nhìn hai gói mì thịt bò Khang sư phó bị xách để vào chỗ cũ, “Loại mì ăn liền này ít rau củ, nếu cậu muốn, mua ít rau trở về nấu.”

“Nói bản thân nấu, rửa nồi, rất phiền phức”

“Nếu cậu muốn ăn, nói với tôi một tiếng, tôi nấu cho cậu.”

“Sao lại không biết xấu hổ thế được”

“Không có gì, cậu cứ coi như là tôi thích nấu ăn đi.”

Lâm Huyền không phản đối, tim đập loạn lên. Trong lòng tư vị giống như có mật không có ngôn ngữ nào có thể biểu đạt được thành lời. Cậu vẫn luôn cô độc, chưa từng ném qua tư vị tình yêu. Hứa Bác Văn cẩn thận săn sóc không thể nghĩ ngờ đã làm cho cậu cảm thấy ấm áp một chút. Loại cảm giác ấm áp này thân nhân cũng không thể cho được, bằng hữu thân thiết nhất cũng không cho được, chỉ có người mình thích mới có thể mang đến mà thôi.

Đem một đồng đồ dùng nhà bếp về chỗ trọ, phòng bếp nhỏ trống rỗng nhất thời đã có chút hương vị của phòng bếp.

Hứa Bác Văn lái xe đến cửa hàng bán hoa gần nhất mua mấy chậu cây xanh. Một chậu đặt ở bên cạnh TV, một chậu đặt trên bàn trà, một chậu đặt ở trên bàn làm việc của mình, một chậu cho Lâm Huyền.

Lâm Huyền cảm thấy Hứa Bác Văn thể lực phi thường kinh người, cùng vẻ ngoài văn tĩnh của y một chút cũng không phù hợp. Vừa đem mấy chậu cây đặt xong xuôi, y lại đi một chuyến đến cửa hàng gia dụng, một lúc mua được cái giá sách cao bằng cả người.

Lâm Huyền nhàn nhã dựa vào bàn làm việc của y, nhìn Hứa Bác Văn cầm sách cất lên giá, thuận tay cầm lấy một quyển sách phiên dịch đặt ở trên bàn, phát hiện bên trong toàn chữ tiếng Anh, vì thế lại lặng lẽ khép lại, thuận tay đưa cho Hứa Bác Văn, “Ồ đây còn một quyển.”

Hứa Bác Văn cầm lấy, tìm chỗ thích hợp nhất trên giá sách đầy rồi nhét vào.

Lâm Huyền trầm ngâm chán lười lấy tay nghịch chậu cây xanh trên bàn, “Xem ra cậu rất nhiệt tình yêu cuộc sống.”

“Nhân sinh bản chất là ở cuộc sống, nếu ngay như cả cuộc sống của mình mà không nhiệt tình yêu, vậy sống cũng không có ý nghĩa gì nữa.”

Lâm Huyền khẽ cười một tiếng, “Nghe lời này của cậu, sao tôi lại cảm thấy như đã bỏ phí hai mươi năm lẫn cuộc đời rồi vậy?”

“Từ giờ trở đi cậu có thể thay đổi.”

Lâm Huyền cười cười, lấy di động ra nhìn giờ, “Đã sáu giờ rồi, nếu không thì chúng ta gọi đồ ăn bên ngoài.”

“Dù gì đồ ở trong bếp cũng không thiếu, bữa tối tự làm cũng được.”

“Có kịp hay không?”

“Sẽ kịp, nói luôn, một tiếng nữa là cậu khác có đồ để ăn.”

Lâm Huyền nhú nhú mày, “Uê, tôi nói cậu bận việc cả ngày, sao lại không thấy mệt vậy?”

Hứa Bác Văn cười cười, “Đại khái là vì thích thú.”

Lâm Huyền nên hiểu thích thú mà y nói là như thế nào đây?

Tay nghề của Hứa Bác Văn không tồi, so với bất kỳ quán ăn nào dưới lầu đều ngon hơn. Lâm Huyền một phát oánh chén hết ba bát cơm, ăn uống no say lại đi tắm một cái, liền làm tổ trong phòng.

Nằm ở trên giường post một cái status lên weibo: *Có đôi khi hạnh phúc giống như ánh mặt trời, tới gần có thể cho mình ấm áp, nhưng vĩnh viễn sẽ không thuộc về chính mình.*

Quá không lâu, có người repost, cũng có bình luận.

Tiểu Ngư Yêu Đại Ngư: *Thấy weibo của đại đại, nghĩ đến lại nói hôm nay Hẹn gặp lại không có chương mới.*

Lạc Diệp Phi Hoa: *Đại đại, cầu chương mới $n(* *)n$*

Hoa Cúc Không Hai: *Đại đại, nếu mỗi ngày anh đều ra chương mới, sẽ có được ánh mặt trời của mình.*

Lâm Huyền nhìn bình luận, nhớ tới chính mình mấy ngày chưa ra chương mới, cứ như vậy nói không chừng tất cả mọi người sẽ không bỏ qua. Weibo thông báo có bình luận mới, bình luận đến từ Hoa Rơi Hữu Ý: *Thật ra, hạnh phúc không nhất định là phải có được.*

Lâm Huyền nhìn thấy những lời này, người đó nói đúng, hạnh phúc không nhất định là phải có được, giống như cậu bây giờ, cảm thấy rất hạnh phúc, coi như mang đến cho cậu hạnh phúc nhưng cũng không thuộc về cậu. Hạnh phúc như vậy mang theo nhiều không xác định cùng ổn định, nhưng chung quy lòng cũng rất ấm áp. Như vậy là đủ rồi.

Lâm Huyền từ trên giường đứng lên, bật máy tính, bắt đầu viết văn.

Văn cậu đang viết hiện tại đã được 24 vạn chữ, có tựa đề là *Thời gian ngây ngô của chúng ta* viết về câu chuyện tình yêu của hai thiếu niên từ trung học đến đại học rồi đến khi ra ngoài xã hội, nội dung bao gồm thời điểm mỗi tình đầu ngây ngô thời trung học, thời đại học bởi vì một người đơn phương thổ lộ người kia mê mang đến trốn tránh sau thì thừa nhận rồi tình cảm ngọt ngào, cuối phần một là đến khi ra ngoài xã hội hai người đau khổ vì quan hệ không được người nhà thừa nhận cùng với sự nghiệp trắc trở.

Thay vì nói đây là một bộ tiểu thuyết, chẳng bằng nói là câu chuyện tình yêu ảo tưởng của Lâm Huyền, mà đối tượng ảo tưởng lại là Hứa Bác Văn. Ở trong thực tế, bọn họ không thể chung một chỗ, ở trong tiểu thuyết, cậu và Hứa Bác Văn là một đôi, từng có ngọt ngào, từng có hạnh phúc, từng có quần quýt, từng có đau lòng, trải qua gian khổ cuối cùng có thể ở bên nhau cả đời.

Là một nam tác giả đam mê, Lâm Huyền đối với H từ trước đến nay vẫn luôn là “vài nét cho xong”, nhưng hôm nay tâm tình tốt, không cẩn thận liền viết H dài hẳn hai nghìn chữ. Không tính là ướm át, nhưng tuyệt đối có tính hấp dẫn.

Quả nhiên, một dàn độc giả cô nương khen lấy khen để, tỏ vẻ rất vừa lòng.

Á á, cuối cùng tiểu thụ cũng bị ăn! Đáng yêu quá (〜)*

Đại đại, chương phúc lợi này thật tốt.

Đại đại, CP bị ngược, kiểu nào cũng thấy Đỗ Thần mới là biệt nữ thụ a!

Lâu trên +1, ta cũng cảm thấy Đỗ Thần mới là thụ!

+1 cầu phản công!

Đọc bình luận, Lâm Huyền có chút xấu hổ, Văn Trung Đỗ Thần là nguyên mẫu của mình, mình giống thụ đến vậy sao? Rõ ràng Hứa Bác Văn mới giống không đúng, Hứa Bác Văn thời trung học còn rất phù hợp với hình tượng tiểu thụ, nhưng bây giờ hình như.....

Ngô, vô luận như thế nào, ở trong tiểu thuyết cậu chính là công, Lâm Huyền nghĩ.

Kể từ khi Hứa Bác Văn dọn đến đây ở chung, chỉ số hạnh phúc của Lâm Huyền tăng lên rất cao, đầu tiên

là mỗi ngày đi làm tan tầm đều có xe để đi nhờ, tan tầm trở về ngồi xem TV, một tiếng sau liền có cơm ăn, cuối tuần nếu nhàn rỗi, còn có thể đi dạo phố mua đồ, hoặc là đi xem phim.

Kỳ thật nghĩ nghĩ, trừ bỏ lòng tình tương duyệt, cậu như vậy cũng giống như là đang yêu. Một người ở trong lòng lạnh lẽ thích, không nhắc tới bày tỏ nội tâm của mình.

Mặc dù ở trong lòng chôn giấu thật sự rất sâu, nhưng có vài thứ cũng không có cách nào khống chế.

Ngày đó cửa phòng tắm bị hỏng, chưa kịp sửa, Lâm Huyền cứ như vậy mở cánh cửa kia ra, không có vật cản nào nhìn thấy hết được cảnh tượng bên trong, mặt trong nháy mắt đỏ lên. Không thể khống chế đem người ta toàn thân từ trên xuống dưới đều quét qua một lượt, chân như bị đóng đinh ở đó, thế nào cũng không rời đi được.

Kia vẫn là lần đầu tiên, nhìn thấy dáng vẻ khỏa thân của người mình yêu. Hai chân thon dài, thắt lưng rất nhỏ, cơ bắp cân xứng, làn da rất trắng, lộ ra hai đóa hoa đào kiêu diễm trước ngực. Thân mình vừa tắm qua, trên làn da trắng nõn còn óng ánh bọt nước, càng lộ vẻ gợi cảm.

Hạ thân nóng lên, mỗi nơi trong thân thể đều rục rịch.

“Xin lỗi”. Lâm Huyền như một đứa trẻ làm chuyện gì sai hoảng sợ chạy trốn, kết một tiếng đóng cửa lại.

Hứa Bác Văn mặc quần áo xong đi ra, Lâm Huyền trong tay cầm chai coca mới lấy ra từ trong tủ lạnh uống, hạ nhiệt. Cậu không muốn để Hứa Bác Văn biết chính mình vừa rồi có phản ứng.

“Tôi tắm xong rồi, cậu đi tắm đi.” Hứa Bác Văn nói

“Ừm” Lâm Huyền đặt coca xuống, ôm lấy quần áo ngủ đặt trên sofa, vội vàng vàng chạy vào phòng tắm.

Một đêm đó, Lâm Huyền mơ một giấc, mộng xuân. Trong mơ, cậu và Hứa Bác Văn hai người thân thể trần truồng ở trong phòng tắm, dòng nước ấm áp chảy từ trên xuống, thân thể bọn họ gắt gao dựa vào nhau, ai cũng không muốn buông người kia ra.

Sáng ngày hôm sau, sau khi Lâm Huyền rời giường ra khỏi cửa phòng, Hứa Bác Văn đã ở trong bếp làm bữa sáng, trên người đeo tạp dề, dáng người cao gầy đeo tạp dề trông có chút ngẩn.

Hôm qua, cậu đã nhìn thấy thân thể này không cách vật nào, trong mộng, cũng đã thấy qua.

“Bữa sáng sắp xong rồi, cậu mau đi rửa mặt đi.”

“Sao hôm nay cậu dậy sớm vậy?” Lâm Huyền thuận miệng hỏi, chín giờ đi làm, bình thường bữa sáng hai

người là xuống quán ăn dưới lầu giải quyết.

“Sáng sớm bị một cuộc gọi quốc tế đánh thức, liền không buồn ngủ nữa.”

Lâm Huyền đi vào phòng tắm rửa mặt, mấy phút sau đi ra, Hứa Bác Văn đem bữa sáng vừa làm xong đặt lên bàn.

Có cháo còn có trứng ốp la.

Lâm Huyền cầm thìa chọc chọc lòng đỏ bên trên, có lòng đỏ trứng chảy ra, cậu nhìn Hứa Bác Văn, hỏi: “Trứng gà chưa chín, ăn vào có thể bị tiêu chảy hay không?”

Hứa Bác Văn cười cười, “Không đâu, nhưng mà nếu cậu không quen thì có thể bỏ vào trong cháo.”

“A.” Lâm Huyền đem trứng ốp la bỏ vào trong bát cháo, qua chột lát trứng gà sẽ bị nhiệt độ của cháo làm cho chín.

Hứa Bác Văn nói: “Cậu ngoại trừ không thích trứng ốp la ra, còn có cái gì khác không?”

“Có.”

“Cái gì?”

Lâm Huyền lẩm bẩm, “Thịt bò nửa tá, thịt cá nửa tá, thịt vịt nửa tá.”

Hứa Bác Văn cười cười, “VẬY về sau tôi sẽ tận lực nấu cái gì cũng đều thật chín.”

Lâm Huyền cảm thấy Hứa Bác Văn chiều ý cậu như vậy khiến cậu rất áy náy, “Thật ra, cậu làm món cậu thích ăn là được rồi, không cần để ý khẩu vị của tôi.”

“Như vậy sao được, hai người cùng ăn cơm, làm sao có thể chỉ để ý sở thích của mỗi mình mình được.”

Hai má của Lâm Huyền hơi ửng hồng, lời vừa rồi Hứa Bác Văn nói giống như là một lời tâm tình, hai người cùng ăn cơm, giống như là đang nói hai cái miệng nhỏ cùng nhau sinh hoạt vậy.

Lâm Huyền nghĩ nếu cuộc sống cứ trôi qua như vậy thì thật tốt, quan hệ giữa cậu và Hứa Bác Văn không phải người yêu, chỉ là bạn cùng thuê phòng, hoặc nói là bạn bè tốt. Nhưng trong lúc đó chiếu cố cho nhau, cho nhau ấm áp, mãi cho đến già.

5. Chương 5: Không Yêu Tham Lam

Thời gian ngây ngô của chúng ta cuối cùng cũng kết thúc, Lâm Huyền viết thêm một phiên ngoại “xôi thịt” nho nhỏ làm phúc lợi ngày Thất tịch.

Ở “Lời tác giả” còn viết: *truyện này chính thức kết thúc rồi, cảm ơn các mọi người cho đến nay vẫn luôn ủng hộ, đặc biệt cảm ơn cô nương “Hoa Rơi Hữu Ý” đã tặng 178 viên “thâm thủy ngư lôi” *Cúi đầu**

Phía dưới một đồng bình luận.

Còn chưa đọc đủ a, đại đại viết thêm đi.

Nước Chảy đại đại ơi, khai văn lần sau bao giờ mới viết vậy?

Đọc xong truyện “Hồ sao của tôi”, nếu tình yêu đồng tính luyện ái đều giống bọn họ thì tốt biết mấy. Đại đại, cầu bộ thứ hai!

Sao đã kết thúc rồi, chưa đọc đủ a chưa đọc đủ.

.....

Mà bình luận của Hoa Rơi Hữu Ý chỉ là: *chúc mừng kết thúc.*

Một bộ tiểu thuyết hai mươi bảy vạn chữ Lâm Huyền viết trong nửa năm, lợi nhuận thu được cao nhất từ trước đến nay, thậm chí vượt qua cả tất cả các tác phẩm trước cộng lại. Một phần là vì 178 cái thâm thủy ngư lôi của Hoa Rơi Hữu Ý, tương đương với một vạn tám ngàn bảy trăm ngàn nhân dân tệ, có một nửa chảy vào tài khoản của cậu.

Mặt khác, là vì vé bá vương của Hoa Rơi Hữu Ý, *Thời gian ngây ngô của chúng ta* vững vàng đứng đầu trên danh sách bá vương năm tuần trước, lên trang đầu đam mỹ và trang đầu WAP di động, tỉ suất người đọc tăng rất lớn, tỉ suất đăng ký cũng tăng lên.

Tin âm báo weibo vang lên, Lâm Huyền mở weibo ra, trên màn hình hiện một tin nhắn. Mở tin nhắn ra, là Hoa Rơi Hữu Ý pm tới.

Hoa Rơi Hữu Ý: *Tác giả muốn tự trả phí xuất bản sao?*

Nước Chảy Vô Tình: *Chuyện này thật sự là chưa nghĩ tới.*

Hoa Rơi Hữu Ý: *Phí xuất bản tôi chi, tiền nhuận bút gửi vào tài khoản của cậu, cậu thấy sao?*

Nước Chảy Vô Tình: *Cô nương, nếu tự trả tiền xuất bản, dụng phí ít nhất phải mấy vạn khối.* (_)

Hoa Rơi Hữu Ý: *Ừ, tôi biết.*

Vị độc giả này quả nhiên là đại gia hàng thật giá thật.

Nước Chảy Vô Tình: *Cái kia, vì sao cậu lại muốn giúp tôi xuất bản?* (_)

Hoa Rơi Hữu Ý: *Tôi rất thích bộ tiểu thuyết này của cậu, muốn có được một quyển sách thật.*

Nước Chảy Vô Tình: *Bất quá bộ tiểu thuyết này tôi viết rất bình thường, thật lòng không đáng để cậu tốn kém.*

Hoa Rơi Hữu Ý: *Nếu thực sự không đáng, tôi cũng sẽ không đặc biệt tìm tới cậu.*

Xem ra cô ấy rất muốn có được sách thật.

Nước Chảy Vô Tình: *Cậu ơi, nếu cậu muốn nhận sách thật, tôi có thể lên Tấn Giang mở order, đến lúc đấy cậu có thể lên Tấn Giang đặt mua.*

Hoa Rơi Hữu Ý: *Được, vậy khi nào thì có thể mua?*

Nước Chảy Vô Tình: *Chờ vài ngày nữa, lúc đó cậu nhớ để ý weibo của tôi một chút.*

Hoa Rơi Hữu Ý: *Ok.*

Lâm Huyền cũng muốn có được một quyển sách thật, dù sao bên trong cũng có rất nhiều kí ức của cậu và Hứa Bác Văn, thực tế kết hợp với ảo tưởng, để cậu có thể ở trong câu chuyện tình yêu hoàn mỹ nhất. Cát chứa giá trị lớn hơn.

Sửa lỗi chính tả và tìm thiết kế làm bìa sách, trong năm ngày Lâm Huyền đã làm xong toàn bộ. Ngày thứ sáu tải file với bìa chuyện lên, click vào mua giao biện tùy biến, sau khi trả tiền cho Tấn Giang thành công, hơn một tháng sau là có thể đến lấy sách.

Mở order xong, Lâm Huyền lại lên weibo thông báo.

Mở ID ra, quả nhiên là vị thổ hào Hoa Rơi Hữu Ý kia.

Thời gian ngây ngô của chúng ta đã mở order, có hứng thú có thể lấy link để mua.

Phía dưới đính kèm ảnh bìa của *Thời gian ngây ngô của chúng ta*.

Hai ngày ngẩn ngui, đã có hơn một trăm hai mươi người đặt mua. Nhưng nghĩ lại lại cảm thấy rất kì quái, xem danh sách order thì mới biết được có một cái ID đặt một trăm bản. Đúng là độc giả thổ hào “Hoa Rơi Hữu Ý”.

Có người hâm mộ trung thành như vậy, hơn nữa còn là đại gia, ắt hẳn vị tác giả nào cũng sẽ thụ sủng nhược kinh. Bất quá Lâm Huyền đã không còn kinh ngạc như lúc ban đầu mỗi ngày nhận được thâm thủy ngư lôi nữa, qua lâu như vậy tựa hồ đối với hành động của vị độc giả thổ hào này cũng đã thành quen.

Sắp đến giờ tan tầm, di động để trên bàn làm việc vang lên một tiếng, màn hình hiện lên một tin nhắn chưa đọc.

Hứa Bác Văn: *Đêm nay tôi có chút việc, cơm tối cậu tự giải quyết nhé.*

Lâm Huyền trả lời: *Ừm.*

Bình thường Hứa Bác Văn đi xã giao mới không về nấu cơm, nhưng lần này hình như không phải. Sau khi tan tầm, Lâm Huyền cầm theo cặp công văn ra khỏi phòng, ở trong thang máy nghe được thư ký tổng giám đốc cùng một đồng nghiệp nói chuyện: “Hôm nay một siêu mỹ nữ ngoại quốc đến văn phòng tìm Hứa tổng, sẽ không phải là vị phu nhân kia chứ?”

“Rất khó nói, Hứa tổng hơn nửa năm trước mới về nước, ở nước ngoài nhiều năm như vậy, lấy một nữ nhân ngoại quốc cũng là rất bình thường.”

“Cũng đúng, trai tài gái sắc, hai người ngược lại cũng rất xứng đôi.”

Trong lòng Lâm Huyền rất khó chịu, Hứa Bác Văn nói y chưa kết hôn, cũng không có bạn gái, cậu tin. Nhưng mà cuộc sống thì còn có ghen tị không thể không để cho cậu làm một bộ dáng không thêm để ý.

Ra khỏi toà nhà công ty, Lâm Huyền nhìn thấy biển số xe quen thuộc kia, bình thường đều là đợi cậu, hôm nay đã có một vị mỹ nữ tóc vàng ngồi lên, ngồi ở ghế phó lái cậu bình thường vẫn ngồi.

Nhìn chiếc Audi kia rời đi, bỏ lại cậu xa xa ở phía sau. Lâm Huyền cảm thấy ảo tưởng của mình đối với Hứa Bác Văn nên dừng lại ở đây. Vì dù sao ảo tưởng cũng chỉ là ảo tưởng, vĩnh viễn không thể thành hiện thực được.

Tan tầm chen chúc lên xe bus về chỗ ở, nơi này rốt cục cũng không còn phần ẩm áp trước kia nữa.

Lấy tiền trong ngăn kéo tủ TV rất lâu đã không dùng đến gọi một phần cơm thịt quay bên ngoài, Lâm Huyền liền nằm trên ghế salon, ngẩn người.

Cậu cũng đã từng nghĩ tới sẽ có một ngày Hứa Bác Văn sẽ cùng một nữ nhân chung một chỗ, cho nên tùy thời đã chuẩn bị chấm dứt giấc mộng đẹp trong lòng, nhưng đợi đến cái ngày này, trong lòng lại khổ sở đến như vậy.

Dù sao, Hứa Bác Văn vẫn là người cậu thích nhất, xa nhau sáu năm, lại gặp lại y, phần tình cảm kia vẫn bị kích thích như trước.

Trong đầu đột nhiên thoáng hiện lên một ý tưởng, nếu nói với Hứa Bác Văn: Đây, tôi thích cậu bảy năm rồi, cậu cũng có thể thích tôi một chút hay không?

Hoặc nói: Tôi cảm thấy hai chúng ta ở cùng nhau cũng rất tốt, nếu không thì đời này cậu theo tôi đi.

Hoặc là trực tiếp túm cổ áo y, hung tợn nói: Hứa Bác Văn, lão tử thích cậu đã bảy năm, nếu cậu dám nói cậu thích người khác, tôi liền... tôi liền...

Tôi liền cái gì đây? Lâm Huyền không nghĩ tiếp được nữa. Thân là một tác giả, sức tưởng tượng của cậu rất phong phú, thế nhưng hành động và năng lực thực tế thì lại hoàn toàn ngược lại.

Hứa Bác Văn hơn tám giờ mới trở về, khi đó Lâm Huyền đang nằm trên giường, mở máy nghe nhạc. Nghe đều là mấy ca khúc đau thương, vì vậy tâm tình càng ngày càng tồi tệ.

Âm hưởng bên trong truyền tới một giọng nữ rất hay: *Em ở trong lòng anh, có chút đặc biệt nào hay không, chỉ sợ anh chung quy không phát hiện được, em còn ở bên cạnh anh, em không đoán được cảm giác của chính anh, nhớ nhung viết lên đôi mắt thâm quầng, đôi khi em tình nguyện, anh có một điểm xấu đối với em, không có cách nào ngừng ảo tưởng chúng ta mãi mãi, yêu anh là tâm sự cô đơn, không hiểu ý tứ anh mỉm cười, chỉ có thể như một đóa hoa hương dương lặng lẽ kiên trì trong đêm, yêu anh là hình thức cô đơn, hy vọng anh đối với em là thật, một mực yêu anh, dùng phương thức của chính em.....*

Hứa Bác Văn ở bên ngoài gõ cửa rất lâu, cậu cũng không nghe thấy, đợi đến lúc chuyển sang bài mới, cậu mới nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài. Rồi giường mở cửa, Hứa Bác Văn còn nguyên âu phục giày da đang đứng bên ngoài, “Ăn cơm tối chưa?”

Tầm mắt Lâm Huyền rơi vào trên khuôn mặt đẹp trai kia, lập tức rời đi, “Ăn rồi.”

“Có muốn ăn khuya hay không, đợi lát nữa tầm chín rưỡi tôi làm cho.”

Lâm Huyền cảm thấy tựa hồ những thứ này đều không thay đổi, Hứa Bác Văn vẫn quan tâm cậu như thường, vẫn nguyện ý làm đồ ăn cho cậu.

“Tối nay tôi ăn rất no, không muốn ăn khuya.”

“Vậy để lần sau.”

Lâm Huyền ừ một tiếng, Hứa Bác Văn vừa mới xoay người lại quay đầu lại nói một câu, “Nghe nhạc bật âm lượng quá lớn sẽ làm tổn thương thính lực.”

“À.”

Hứa Bác Văn quay người trở về phòng, Lâm Huyền cũng đóng cửa lại, thân thể ập lên giường, chui đầu xuống dưới đáy gối.

Lúc nghe xong mấy bài hát, Lâm Huyền từ dưới gối chui ra, trở mình, tròn mắt nhìn lên trần nhà. Bên tai truyền đến âm hưởng bài hát: *Mất anh buồn, giống như đẩy em xuống vách núi đen bên cạnh, khoảng cách liền tính lại gần trước mắt, giao điểm của chúng ta không giống nhau, thế giới không có anh, tựa như trời đông giá rét không có mùa xuân được gần nhau, thiếu anh ở bên cạnh, bốn mùa của em chỉ còn lại mùa đông, kỉ niệm buồn vui không ngừng tái diễn lại, thế giới yên tĩnh, có kỉ niệm của em, cũng có anh hư không vô tận, anh có nghe thấy không, âm thanh tĩnh mịch lặng lẽ lan tràn, chen vào giữa chúng ta, làm tổn thương anh và em mãi mãi...*

Lâm Huyền từ trên giường lập tức ngồi dậy, xuống giường đi dép lê vào, mở cửa đi ra ngoài, đứng ở trước cửa phòng Hứa Bác Văn, suy nghĩ một chút, giơ tay lên gõ cửa.

Hứa Bác Văn mặc áo ngủ màu lam đậm ra mở cửa, nhìn người ngoài cửa. Lâm Huyền trực tiếp nói: “Đói bụng.”

Hứa Bác Văn khẽ cười một tiếng, “Sau đó thì sao?”

“Không phải nói muốn làm đồ ăn khuya sao?” Lâm Huyền nghĩ là Hứa Bác Văn sẽ nói: Không phải mới vừa nói tối nay ăn rất no, không muốn ăn khuya sao? Cậu sẽ đáp: Vừa nãy no, giờ lại đói rồi.

Hứa Bác Văn không hỏi, nói “Vậy cậu chờ một lát.”

Lỗi tai Lâm Huyền hồng hồng, cảm thấy mình có chút uất ức. Bất quá uất ức thì uất ức, cậu cũng thừa nhận.

Vừa rồi mới nghĩ, tính tình đùa giỡn của mình quá mức khác người, cậu và Hứa Bác Văn căn bản không phải quan hệ người yêu, ghen cũng dư thừa, chẳng bằng cứ quý trọng thời gian cậu và y còn ở cùng nhau.

Chưa bao giờ có được, cho nên sẽ không sợ phải mất đi.

Tính hướng của cậu không cho phép cậu tham lam mong muốn có được tất cả.

6. Chương 6: Tình Cảm Chôn Giấu Trong Lòng

Mười lăm phút sau, trên bàn liền bày ra hai bát mì bốc hơi nghi ngút, trên mặt nước mì còn bỏ thêm chút hành lá xắt nhỏ, trứng gà và thịt băm bất kể là hình thức hay mùi vị cũng đều rất hấp dẫn.

Lâm Huyền xì xụp húp mì, sau khi nghĩ thông suốt, tâm tình thật tốt, miệng gặm trứng gà ở trên bát mì.

Trong bát có thêm một quả trứng gà, Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn Hứa Bác Văn ở phía đối diện, “Cậu không ăn sao?”

“Tôi ăn mì là được rồi.”

Lâm Huyền mím mím môi, coi như là bạn trai đang quan tâm mình đi, không khách khí chút nào cúi đầu ăn trứng gà, “Cảm ơn.”

Như vậy không có gì không được, Hứa Bác Văn không phải là của cậu, nhưng có thể cho cậu ấm áp, như vậy là đủ rồi.

Ngày thứ hai đi làm, Hứa Bác Văn vẫn lái xe trở cậu đến công ty như trước, chỗ cậu đang ngồi, ngày hôm qua có một mỹ nữ tóc vàng đã ngồi qua.

Bốn tuần sau là Trung thu, không khí Trung thu tràn ngập khắp phố lớn ngõ nhỏ, biểu hiện rõ ràng nhất là bên rìa đường dựng lên đầy các quán rượu, các quán bánh Trung thu.

Buôn bán bánh trung thu vào dịp này là nhộn nhịp nhất, giá trị danh nghĩa cao hơn mười mấy lần so với thực tế, ở trong mắt người Trung Quốc, trung thu không có bánh trung thu, thật giống như thiếu mất cái gì đó, vì vậy coi như mua một hộp bánh làm từ bột mì với trứng gà hơn một trăm khối, cũng vẫn mua như thường.

Mẹ Lâm ở trong điện thoại hỏi: “Tiểu Huyền, Trung thu về nhà đi, mẹ với ba đều rất nhớ con.”

Lần trước Lâm Huyền về nhà là vào tháng năm, hai ông bà đã hơn ba tháng không gặp con trai trong lòng nhất định rất lo lắng, “Vậy được rồi, mấy ngày nữa con sẽ về.”

“Vậy đến lúc đấy nhớ gọi điện cho mẹ, mẹ làm cho con mấy món con thích ăn.”

“Vâng, con biết rồi.”

“Vậy con làm việc đi, mẹ không quấy rầy con nữa.”

“Tạm biệt mẹ.”

Lâm Huyền cúp máy, tiếp tục vội vàng làm việc.

Công ty vừa lúc vào thời gian bận rộn, Lâm Huyền đã tăng ca liên tục hai ngày, ngày nghỉ Trung thu cuối cùng cũng chỉ cho hai ngày.

Trước Trung thu Lâm Huyền lên mạng đặt vé xe, dự định trước Trung thu một ngày sẽ đi chuyển xe chiều về nhà.

“Trung thu cậu về nhà chứ?” Sáng sớm trên đường cùng đi làm, Hứa Bác Văn hỏi Lâm Huyền.

“Ừm, về hai ngày, vé xe cũng đã đặt được rồi.” Lâm Huyền thuận miệng hỏi: “Cậu thì sao?”

“Chỉ về một ngày.”

“Đêm Trung thu cậu không ở nhà sao?”

“Sáng sớm ngày thứ hai sẽ về.”

“Gấp vậy.”

“Công ty có việc, phải về sớm trước một ngày để xử lí.”

Sáng sớm trước Trung thu một ngày Lâm Huyền sắp xếp hai bộ quần áo, đợi năm rưỡi tan tầm liền trực tiếp đến bến xe. Trước đêm Trung thu trạm hành khách rất náo nhiệt, người đi kẻ lại. Lối vào ùn tắc, nửa tiếng trước thời gian khởi hành căn bản không thể vào được bến xe.

Lâm Huyền đến sớm nửa tiếng, xách theo một túi hành lí đứng ở giữa đám người, chờ vào được bến, giày da bóng loáng đã bị dẫm đạp lên mấy phát, để lại mấy dấu chân.

Trong bến xe vang lên tiếng phát thanh: *“Xin chào các quý hành khách, vì số lượng hành khách quá lớn,*

chúng tôi phải tiến hành hạn lưu, thỉnh những hành khách chưa tới giờ lên xe kiên nhẫn chờ ở ngoài bến, nếu mang bất tiện đến cho các quý hành khách, xin vui lòng lượng thứ.”

Lâm Huyền ở trong bể người bị đẩy tới đẩy lui, lấy di động ra xem giờ, lại phát hiện đã lỡ hai cuộc gọi, đều là của Hứa Bác Văn gọi tới.

Lâm Huyền gọi lại, người ở đầu bên kia điện thoại lập tức nghe máy, “Này?”

“Cậu vừa nãy gọi điện cho tôi, có việc gì thế?”

“Không có việc gì, chỉ là cậu hỏi cậu xem đã lên xe chưa?”

“Còn chưa, tôi đang ở bên ngoài bến xe, nhiều người quá, chưa tới giờ bảo an không cho vào trong bến.”

“Vậy thì cậu đừng đợi xe nữa, ngồi xe của tôi về đi.”

“Hả?”

“Tôi cũng định đêm nay về, tiện đường có thể đưa cậu về luôn cũng được.”

Lâm Huyền với Hứa Bác Văn hồi cấp ba cùng trường, cách nhau cũng không tính là xa, thế nhưng sau đó y chuyển nhà, chuyển đến khu khác, khoảng cách liền có chút xa, “Cậu ở khu Thanh Hà, tôi ở khu Lâm Giang, không tính tiện đường đi.”

“Không sao, tôi có thể đưa cậu về trước.”

“Ách...”

“Tôi hiện tại đang lái xe tới bến xe đón cậu, cậu đến trạm xe bus chờ tôi.”

Lâm Huyền cầm di động, trong di động chỉ còn âm thanh *tút tut*.

Màn đêm buông xuống, đèn xung quanh bến xe sáng lên, người qua qua lại lại giống như một đàn kiến vây quanh bến xe khiến cho gió thổi cũng không lọt. Loa phát thanh lại truyền ra thanh âm: “*Xin chào các quý hành khách, vì số lượng hành khách quá lớn, chúng tôi phải tiến hành hạn lưu, thỉnh những hành khách chưa tới giờ lên xe kiên nhẫn chờ ở ngoài bến, nếu mang bất tiện đến cho các quý hành khách, xin vui lòng lượng thứ.”*

Lâm Huyền xách túi hành lý, đi ngược dòng người chen ra bên ngoài, bước đi rất khó khăn. Cuối cùng cũng

thoát ra khỏi đám người, băng qua lề đường, đi tới trạm xe bus.

Mười phút sau, chiếc Audi quen thuộc kia đã đỗ cách đó không xa, Lâm Huyền rảo bước qua đó, mở cửa xe chỗ ghế phụ ngồi vào.

Lâm Huyền đặt túi hành lí lên đùi, Hứa Bác Văn nói: “Để hành lí ra ghế sau đi, thắt dây an toàn vào.”

“Ừm.”

Lâm Huyền quay người vươn người ném túi hành lí ra phía sau xe.

Chờ Lâm Huyền ngồi xuống, thắt dây an toàn, Hứa Bác Văn mới lái xe đi. Lâm Huyền nhìn dòng xe cộ trước mặt, nói: “Nhìn tình hình này có thể sẽ kẹt xe.”

“Đoạn đường cao tốc nội thành đã bắt đầu tắc rồi, có khi đến hai tiếng, liền xem vận khí vậy.”

“Nếu kẹt xe, cùng lắm thì ở trên đường cao tốc ngủ một đêm.”

Kết quả, rất may mắn một đường thông suốt.

“Sắp mười giờ rồi, đi xe bus không tiện, tôi đưa cậu về nhà.”

“Nếu đưa tôi về, không chừng đến hừng đông cậu mới về đến nhà. Cậu thả tôi xuống đây là được rồi, trạm xe bus này có hai tuyến có thể đến nhà tôi, chuyển cuối cũng phải đến tận mười một giờ.”

Hứa Bác Văn dừng xe bên cạnh trạm xe bus, Lâm Huyền mở cửa xuống xe, lại mở cửa sau ra lấy hành lí.

Lâm Huyền ở ngoài cửa xe quay về phía y phát phát tay, “Được rồi, cậu trở về đi.”

Hứa Bác Văn xuyên qua cửa kính xe nhìn cậu, “Chúc trước đã, Trung thu vui vẻ.”

Lâm Huyền ngẩn người, nói với y một câu, “Trung thu vui vẻ.”

Động cơ ô tô khởi động, Lâm Huyền đưa mắt nhìn chiếc Audi màu đen càng đi càng xa, chuyển hướng tới ngã ba ở trước mặt, mãi đến tận lúc tầm mắt bị che khuất bởi các dãy nhà lầu san sát.

Lâm Huyền đứng đợi ở trạm xe bus nửa giờ đầu, trơ mắt nhìn hai chiếc xe bus chật ních người đi ngang qua trước mắt.

Hứa Bác Văn gọi điện tới, “Về đến nhà chưa?”

Lâm Huyền nhìn quảng cáo trên trạm xe bus, “Ừm, đến rồi.”

“Vậy nghỉ ngơi sớm đi.”

“Cậu cũng vậy, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Cảm giác thiếu kiên nhẫn khi chờ xe bus sau cuộc điện thoại vừa rồi cũng dần biến mất, khóe môi từ từ hiện lên một nụ cười. Bạn trai trong ảo tưởng, kỳ thực cùng bạn trai trong thực tế cũng không khác nhau quá lớn.

Khác biệt chính là ở chỗ, cậu không thể tùy tiện ôm y, hôn y.

Một chiếc xe bus màu da cam đang từ giao lộ đi đến, đèn trong xe sáng trưng, cũng không còn mấy người. Lâm Huyền giơ tay lên, xe bus dừng lại ở trước mặt cậu.

Cậu nhấc túi hành lí lên xe, chọn một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống. Nhìn phong cảnh xoẹt qua ngoài cửa xe, trên xe bus yên tĩnh vang lên bài hát Ấm Ấp .

Về đến nhà đã hơn mười một giờ, “Mẹ, con đã về.”

Mẹ Lâm nhận lấy túi hành lí trên tay của cậu, “Ôi, cuối cùng cũng đã về, nhanh, đi tắm nước nóng trước đi, mẹ đi làm cho con chút điểm tâm.”

Ba Lâm đi ra nói: “Bà để cho con nó nghỉ ngơi một chút đã, ngồi xe lâu như vậy khẳng định mệt mỏi.”

“Vậy thì nghe ba con đi, nghỉ ngơi trước một lát, chờ ăn chút gì thì đi tắm.”

“Dạ, vâng.”

Mẹ Lâm nhấc túi hành lí của Lâm Huyền đi theo cậu vào trong phòng, bà nói: “Phòng này mẹ hôm qua đã dọn dẹp cho con rồi, chăn gối đều sạch sẽ.”

“Cảm ơn mẹ.”

“Với mẹ anh còn khách khí cái gì.” Mẹ Lâm để hành lí của cậu lên trên ghế, “Con nghỉ ngơi trước đi, đợi lát nữa mẹ nấu mì xong thì liền gọi con.”

“Vâng.”

Mẹ Lâm đi ra ngoài, Lâm Huyền lập tức ngã lên giường, nhắm mắt lại ngủ một lúc. Lấy di động ra, weibo nhắc nhở có mười mấy thông báo. Vừa mở ra xem, repost comment inbox đều có thông báo.

Tin nhắn đến từ Tiểu Chương Ngư: *Nước Chảy đại đại, thích văn của anh đã lâu rồi, gần đây đọc Thời gian ngây ngô của chúng ta của anh, siêu cấp yêu thích cho nên muốn chuyển thể thành kịch truyền hình, cầu đại đại trao quyền.*

Đối với kịch truyền hình, Lâm Huyền đã sớm không còn xa lạ gì, lúc trước viết văn đều có kế hoạch trao quyền, bắt quá từ hơn một năm trước lục tục trao quyền bốn bản, cũng chỉ có một bản là ra hai kỳ. Chứng lễ mẹ của đoàn kịch nghiêm trọng như vậy, cho nên cậu đối với kịch truyền hình vân vân cũng không có ôm lòng tin qua lớn.

Lại nói, *Thời gian ngây ngô của chúng ta* là vì kỉ niệm câu chuyện giữa cậu và Hứa Bác Văn, trong truyện vai nam chính là cậu và y, cậu không muốn để cho bất cứ người nào đóng vai này.

Nước Chảy Vô Tình: *Xin lỗi, truyện này không trao quyền kịch truyền hình được.*

Tiểu Chương Ngư: *Huhuhu, đại đại, anh suy nghĩ chút nữa đi, em nhất định sẽ làm thật tốt!*

Nước Chảy Vô Tình: *Những truyện khác thì có thể, còn truyện này thì không được.*

Tiểu Chương Ngư: *~~o(>_<)o~~ Đại đại không muốn tương tử.*

Nước Chảy Vô Tình: *Xin lỗi.*

Tiểu Chương Ngư: */(o)/~ Vậy được rồi, vẫn cảm ơn đại đại đã trả lời. Tiện thể bày tỏ một câu, em vẫn sẽ ra sức ủng hộ anh a~*

Nước Chảy Vô Tình: *Cảm ơn.*

Tiểu Chương Ngư: *Chúc đại đại Trung thu vui vẻ.*

Nước Chảy Vô Tình: *Trung thu vui vẻ.*

Tiểu Chương Ngự: *Em phải off đây, đại đại ngủ ngon nha.*

Lâm Huyền vừa trả lời xong, mẹ Lâm ở bên ngoài liền gõ cửa, “Tiểu Huyền, mì nấu xong rồi, mau ra ăn đi con.”

“Con ra ngay.”

7. Chương 7: Cậu Thích Hiểu Thế Nào

Lâm Huyền từ trên giường đứng lên ra khỏi phòng, trong phòng bếp bày một bát mì lớn, cho thêm rất nhiều nguyên liệu, ngửi thấy mùi hương thơm phức, điều này làm cho cậu nhớ mì Hứa Bác Văn nấu, cũng là loại hương vị này.

Lâm Huyền ăn mì, thấy thời gian đã khuya, lập tức thúc giục, “Mẹ, đã khuya rồi, mẹ đi nghỉ ngơi trước đi, bát này lát ăn xong con khác tự rửa.”

“Buổi trưa hôm nay ngủ hơi nhiều, còn chưa buồn ngủ.”

Ngày thứ hai của trung thu, Lâm Huyền cùng ba mẹ ra ngoài đi dạo phố, dùng tiền mua cho ba mẹ ít đồ. Hai ông bà khẳng khái từ chối không muốn cậu bỏ tiền, bảo cậu giữ tiền lại sau này còn lấy vợ.

Đi dạo cả buổi sáng, buổi trưa ăn cơm Lâm Huyền liền rảnh rỗi ở trong nhà, sau khi ăn xong ngồi nói chuyện với ba mẹ một chút tình hình gần đây, di động vang lên âm báo tin nhắn.

Hứa Bác Văn: *Trung thu vui vẻ*

Lâm Huyền: *Cậu cũng vậy.*

Trung thu ngày thứ hai, Lâm Huyền vốn định là ăn cơm tối xong mới chậm rãi từ nhà trở về, nhưng lúc xế chiều đột nhiên quyết định trở về.

Xách theo bánh trung thu cùng ít đặc sản quê mẹ Lâm cứng rắn nhét vào, Lâm Huyền về tới nhà trọ, trong nháy mắt mở cửa, đầu tiên là nhìn thấy một vị mỹ nữ tóc vàng trong phòng khách.

Lâm Huyền sững sốt, Hứa Bác Văn đeo tạp dề bưng vài đĩa món ăn từ trong phòng bếp đi ra, trên khuôn mặt có tia vui vẻ, “Tôi còn tưởng cậu rất muộn mới về.”

Về thất thần trên mặt Lâm Huyền làm thế nào cũng không che giấu đi được, “Sợ trên đường kẹt xe cho nên

về sớm một chút.”

Mỹ nữ tóc vàng nhìn Hứa Bác Văn, hỏi: “Bowen Who is he”

Hứa Bác Văn trả lời: “Linxuan, my roommate.”

Mỹ nữ tóc vàng nở một nụ cười ngọt ngào, quay sang chào Lâm Huyền, “Hi, Nice to meet you!”

Lâm Huyền cười cứng đờ, “Nice to meet you!”

Hứa Bác Văn giới thiệu với Lâm Huyền mỹ nữ tóc vàng bên cạnh y, “Cô ấy là Linse, là bạn tôi quen lúc du học ở Anh.”

Nụ cười trên mặt Huyền rất miễn cưỡng, “Quả thật rất xinh đẹp.”

Sắc mặt Hứa Bác Văn hơi thay đổi một chút, ngữ khí là lạ. “Đúng vậy rất xinh đẹp.”

“Cậu ăn cơm chưa? Nếu không thì ăn một chút đi.”

“Không cần, các cậu cứ ăn đi, tôi có hẹn với một người bạn, tối nay sẽ ăn cơm cùng cậu ấy.”

Lâm Huyền xách hành lý để vào trong phòng, sau đó liền xách xít chạy ra ngoài. Cái gì mà hẹn bạn đều là bịa, cậu là muốn về sớm để ăn cơm với y, không nghĩ tới đã có người ăn cùng với y rồi.

Vốn là muốn đi tìm Ngô Phong Cảnh Hồng, thế nhưng tên kia vừa mới kết hôn không lâu, cậu mà chạy tới nhất định sẽ trở thành bóng đèn của bọn họ. Ngồi xe bus đi lòng vòng, cuối cùng cũng xuống xe ở trung tâm thành phố, vào một nhà hàng Hàn Quốc.

Lâm Huyền nghĩ, mỹ nữ tóc vàng kia sẽ không ở lại qua đêm chứ? Tính cách phụ nữ phương Tây luôn rất phóng khoáng, cô ấy cùng Hứa Bác Văn đã quen biết lâu như vậy, hẳn đã sớm có loại quan hệ đó đi.

Ở trong nhà hàng Hàn Quốc ăn chút đồ ăn, mùi vị đều chẳng ra sao, đại khái là ăn không quen. Sau khi ra ngoài mới tám giờ, nếu bây giờ đi về, gặp phải bọn họ đang âu yếm chẳng phải là sẽ rất lúng túng sao?

Lâm Huyền buồn chán đến mức muốn tự đi xem phim một mình.

Xem xong một bộ phim đi ra đại khái là hơn mười giờ, sau khi trở về là mười một giờ.

Thời điểm lúc trước thuê chung với Ngô Phong Cảnh Hồng, tên kia cũng đã từng đưa bạn gái về, tiếng động buổi tối của hai người có chút to, cho nên Lâm Huyền cũng có thể mơ hồ nghe được. Khi đó ngược lại không làm sao, trùm chăn lên cũng không nghe được cái gì, nhưng nếu là mỹ nữ kia và Hứa Bác Văn, Lâm Huyền cảm thấy, bản thân cảm thấy trái tim sẽ vỡ thành mấy mảnh.

Lâm Huyền suy nghĩ một chút, kỳ thực buổi tối cũng có thể không trở về.

Di động vang lên, cuộc gọi đến từ Hứa Bác Văn.

“Lâm Huyền, bao giờ thì cậu trở về?”

Lâm Huyền đứng ở đầu đường, nhìn từng đôi tình nhân tay nắm tay đi ngang qua bên cạnh cậu, cậu nói: “Để xem đã, có thể sẽ không trở về.”

“Không về thì cậu ở đâu?”

“Nhà bạn.”

“Vậy được rồi, ngày mai đi làm cậu nhớ đừng đến muộn.”

“Tôi biết rồi.”

Vốn định không trở về, muốn tìm một khách sạn qua đêm. Thế nhưng lại phát hiện mình không có quần áo để thay, sáng mai còn phải đi làm. Tiền mặt trên người cũng không đủ mua một bộ quần áo.

Lâm Huyền đi tới cửa khách sạn, nghĩ đến chuyện này, trong miệng nhỏ giọng mắng: “Hứa Bác Văn, tên khốn kiếp nhà cậu!”

Chết thì chết, cùng lắm thì đeo tai nghe, nghe nhạc bật âm lượng mức to nhất.

Vì vậy, cậu lại xám xám xịt xịt bắt taxi trở về.

Mở cửa, đèn trong phòng khách đã tắt, Hứa Bác Văn đại khái đã ngủ. Lâm Huyền thật cẩn thận đi qua phòng khách đến cửa phòng mình, cửa phòng bên cạnh đột nhiên mở ra, ánh sáng từ trong phòng hắt ra.

Lưu quang Hứa Bác Văn và Lâm Huyền bị bao phủ trong bóng tối bốn mắt nhìn nhau. Hứa Bác Văn nói: “Sao không bật đèn?”

“Tôi tắm một cái liền đi ngủ, không cần phải bật đèn phòng khách.” Cậu có chút tò mò, trong phòng Hứa

Bác Văn còn có người khác hay không.

“Thôi cứ bật đèn lên cho tiện.” Hứa Bác Văn đi tới bật đèn phòng khách lên, thân ảnh Lâm Huyền hoàn toàn bị lộ ra dưới ánh đèn.

Lâm Huyền xoay người mở cửa phòng, “Tôi đi tắm.”

Sau khi tắm rửa sạch sẽ Lâm Huyền nằm ở trên giường, đèn phòng bên cạnh vẫn còn sáng, Hứa Bác Văn hình như vẫn chưa ngủ, hay là nói trong phòng của y kỳ thực vẫn còn một người nữa, sau đó đang làm chuyện khác.

Lâm Huyền lẩn qua lẩn lại, không ngủ được. Phòng bên cạnh thanh âm gì cũng không có, yên tĩnh có chút kỳ quái, Lâm Huyền cảm thấy có thể là bản thân nghĩ quá nhiều, trong phòng Hứa Bác Văn căn bản không có người khác.

Đại khái là bởi vì hiếu kỳ, Lâm Huyền dĩ nhiên quyết định đi gõ cửa phòng Hứa Bác Văn.

Cửa phòng mở ra, tầm mắt hướng căn phòng không quá lớn quét một vòng, không có ai khác, tảng đá trong lòng Lâm Huyền cứ như vậy rơi xuống đất. Hứa Bác Văn ở sau cửa, “Sao muộn như vậy rồi còn chưa ngủ?”

“Không ngủ được.”

“Phải nói chuyện cùng?” Hứa Bác Văn trêu đùa.

Lâm Huyền tạm thời lấy cớ, “Tôi đến mượn quyển sách về đọc.”

“Muốn mượn sách gì thì tự vào chọn.”

“Ừa.”

Lâm Huyền đi theo Hứa Bác Văn vào bên trong phòng, máy tính trên bàn bàn Hứa Bác Văn vẫn đàn mở, y đại khái là đang bận làm việc, cho nên muộn như vậy vẫn còn chưa ngủ.

“Cậu cứ làm việc tiếp đi, tôi chọn sách xong khác ra ngay.”

Lâm Huyền đứng trước giá sách của Hứa Bác Văn nhìn một chút, tình cờ rút ra một quyển sách lật qua lật lại, nhìn thấy bên trong toàn bộ là tiếng anh liền quyết đoán nhét vào chỗ cũ. Có một phát hiện bất ngờ chính là, trên giá sách của y thể nhưng còn có sách của mình.

Gáy bìa sách viết *Thời gian ngây ngô của chúng ta Nước Chảy Vô Tình.*

Lâm Huyền rút ra, lật qua lật lại, quả thật đúng là sách của cậu, order chỉ mấy ngày là nhận được. Trên giá sách của Hứa Bác Văn cứ nhiên còn có ba quyển nữa giống nhau như đúc!

Lâm Huyền nhìn về phía Hứa Bác Văn, chìa quyển sách trên tay ra, “Quyển sách này là...”

Hứa Bác Văn không có quá nhiều kinh ngạc, chỉ nói là: “Tôi rất thích quyển sách này, không biết cậu có thích hay không.”

“Tại sao cậu lại thích quyển sách này?”

“Chuyện tác giả viết có một vài kỉ niệm rất giống của tôi. Đọc quyển sách này giống như là đang xem lại câu chuyện ngày xưa của bản thân.”

Lâm Huyền đột nhiên thấp giọng mắng một câu, “Khốn nạn!”

Hứa Bác Văn ngẩn cả người, “Hả?”

“Cậu là Hoa Rơi Hữu Ý có đúng không?”

Dư quang trong mắt Hứa Bác Văn chỉ còn lại kinh ngạc, “Cho nên, cậu là Nước Chảy Vô Tình?”

Cậu ta đây là đang thừa nhận là Hoa Rơi Cố Ý. Lâm Huyền ở trong lòng oán thầm, không ngờ tới thổ hào độc giả lại chính là Hứa Bác Văn.

Lâm Huyền cảm thấy rất kỳ lạ, không biết là cao hứng hay là cái gì khác, “Tôi nói, đây vốn là đam mê, cậu xem không thấy phản cảm sao?”

“Có cái gì phản cảm, tôi vốn chính là đồng tính luyện ái.”

Sách trên tay Lâm Huyền *cộp* một tiếng rơi xuống đất, ngây ngẩn cả người. Cậu vẫn cảm thấy Hứa Bác Văn là thẳng, từ thời cấp ba, rất nhiều nữ sinh vây quanh y, cho nên rất tự nhiên mặc định Hứa Bác Văn là thẳng nam, xưa nay không hề nghĩ tới y là cong.

Hứa Bác Văn dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn cậu, “Lâm Huyền, tại sao cậu lại viết tình yêu đồng chí?”

Hứa Bác Văn đại khái là người đầu tiên trong hiện thực biết cậu viết đam mê, lỡ tai Lâm Huyền có chút hồng, “Tôi thích, không được?”

“Đương nhiên được, chỉ là, nếu cậu yêu thích loại tình cảm này, vậy tôi có thể hiểu là, xu hướng tình dục của cậu giống tôi?”

Mặt Lâm Huyền đỏ hơn, “Nếu nói như vậy, căn cứ vào các hành động của cậu, vậy tôi cũng có thể hiểu là thật ra cậu có tình cảm đối với tôi.”

“Có thể hiểu như vậy.”

“Cái gì gọi là có thể hiểu như vậy?”

“Chính xác là ý cậu mà hiểu.”

8. Chương 8: Chúng Ta Xác Nhận Quan Hệ Lại Một Chút

Lâm Huyền cảm giác mình hẳn là đang nằm mơ, rất muốn nhéo mình một cái, nhưng mà thân thể cứng ngắc. Hứa Bác Văn đang đến gần cậu, ước chừng cao hơn cậu nửa cái đầu, dồn cậu đến giá sách, Lâm Huyền nghiêng răng nghiêng lợi, phi, rõ ràng hồi cấp ba vẫn còn cao bằng nhau!

“Vậy tôi phải hiểu hành động của cậu như thế nào đây?”

Lâm Huyền cúi đầu xuống, “Không phải cậu đã đọc sách rồi sao, mặc dù chuyện là hư cấu, nhưng mà tôi trong thực tế lại là ảo tưởng.”

Hứa Bác Văn hiểu rõ, “Vậy tôi biết có thể hiểu như thế nào rồi.”

Lâm Huyền ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt đẹp trai của Hứa Bác Văn, bản thân mình mặt nóng như đòi mạng, nhất định đỏ, nhưng mà Hứa Bác Văn lại không có. Cậu tỏ vẻ không cam lòng, “Này, loại cảnh tượng này, sao mặt cậu lại không đỏ chút nào vậy?”

“Chỉ có người dễ thẹn thùng mới đỏ mặt.”

“Cậu...”

Hứa Bác Văn nắm tay của cậu, Lâm Huyền cảm giác mặt mình càng đỏ hơn, “Làm gì vậy?”

“Cậu chạm vào xem.” Hứa Bác Văn cầm bàn tay của cậu đặt xuống phía dưới vai trái của y, Lâm Huyền phát hiện trái tim dưới lòng bàn tay kia giống như đang muốn nhảy ra ngoài.

Lâm Huyền đột nhiên cảm thấy hô hấp khó khăn, rút tay về, nói: ” Ngày, ngày mai còn phải đi làm, tôi muốn đi ngủ.”

Hứa Bác Văn chưa kịp nói xong hai chữ ngủ ngon, Lâm Huyền đã như con chuột bỏ chạy trở về phòng mình, nhào lên giường, ôm chăn, trái tim đập thành thịch, mạch máu trong cơ thể đang sôi sục hết cả lên.

Một lần lại một lần hồi tưởng lại cảnh tượng vừa rồi, làm sao cũng không bình tĩnh lại được. Bảy năm, cậu thầm mến người kia bảy năm dĩ nhiên vừa nãy lại được y đáp lại, giống như một giấc mơ. Chẳng lẽ mình xuyên vào trong sách của mình?

Lâm Huyền nhéo cánh tay mình một cái, lại phát hiện không đau. Trong lòng gấp gáp, vì vậy lại cắn một phát, a, đau. Chứng tỏ đây là sự thật.

Đại khái là tim đập nhanh quá lâu, Lâm Huyền cảm thấy khát nước, vì vậy bò dậy, ra khỏi phòng tìm nước uống.

Vừa mở cửa phòng ra, liền thấy Hứa Bác Văn đứng trước cửa tủ lạnh. Có lẽ là nghe được tiếng mở cửa, Hứa Bác Văn cũng nhìn cậu, ra hiệu chai nước trái cây trên tay, “Cậu có muốn uống không?”

“Có.” Lâm Huyền gật đầu, đi tới.

“Nếu không thì chúng ta ra ngoài ngồi.”

“Ừm.”

Hứa Bác Văn bật đèn phòng khách lên. Lâm Huyền ngồi xuống ghế salon, Hứa Bác Văn cầm chai nước trái cây trên tay ngồi xuống bên cạnh cậu. Mở nắp ra đưa cho Lâm Huyền, “Đây.”

Lâm Huyền nhận lấy, “Cảm ơn.”

Lâm Huyền hỏi, “Lại nói, làm thế nào mà cậu thấy được tiểu thuyết của tôi?”

“Mấy tháng trước vô tình thấy ở trên một diễn đàn, đọc qua một chút, cảm thấy khá giống chuyện phát sinh hồi cấp ba của cậu và tôi, cho nên liền mò lên Tấn Giang xem. Lúc đó vẫn cứ nghĩ tác giả là nữ, không nghĩ tới lại là cậu.”

“Tôi cũng tưởng cậu là nữ.” Cho nên vẫn luôn gọi cô nương này cô nương nọ.

Lâm Huyền lại nghĩ tới thổ hào độc giả Hoa Rơi Hữu Ý, “Tôi nói, cậu có phải là nhiều tiền quá không có chỗ tiêu hay không? Ngày nào cũng tặng thâm thủy ngư lôi cho tôi, cậu đến cùng là có biết một khóa vật

kia trị giá một trăm nhân dân tệ hay không vậy?”

“Biết.”

“Vậy mà ngày cũng tặng tôi một khóa.”

“Hiếm thấy có một câu chuyện làm tôi cảm thấy ấm áp như vậy, khen thưởng tác giả, chỉ là một loại phương thức biểu đạt sự cảm ơn mà thôi.”

“Thế sao cậu không trực tiếp chuyển vào thẻ ngân hàng của tôi luôn đi, cậu nạp vào thẻ bá vương, một trăm nhân dân tệ đến tay tôi chỉ còn có năm mươi.”

Hứa Bác Văn xì một tiếng nở nụ cười, “Vậy sau này tiền lương của tôi liền chuyển tới thẻ ngân hàng của cậu có được không?”

Lâm Huyền nghiêng đầu nhìn y, “Lương một năm của cậu là bao nhiêu?”

“Không nhiều, trừ thuế đi chỉ còn 120 vạn.”

“Hừm, có thể cân nhắc.”

Nói qua nói lại, khoảng cách hai người càng ngày càng gần, Lâm Huyền uống nước trái cây, thân thể liền bám dựa vào người Hứa Bác Văn, lại nghĩ tới mỹ nữ tóc vàng hôm nay, “Đúng rồi, rốt cuộc mỹ nữ ngoại quốc hôm nay là gì của cậu?”

“Tôi đã nói rồi, bạn.”

“Không tin.”

“Nếu cậu không tin thì có thể đi hỏi cô ấy, cô ấy muốn ở lại trong nước mấy ngày, lúc nào đó tôi dẫn cậu đi gặp cô ấy.”

“Không đi.”

“Tại sao?”

“Không thích.”

“Không phải hôm nay cậu còn khen cô ấy xinh đẹp sao?”

“Tôi nghĩ nói với bạn cậu cô ấy xinh đẹp thì nửa đồng tiền cũng chả mất đi được.”

Ngày hôm sau, hai người đều ngủ không ngon, thế nhưng lại không có một chút buồn ngủ nào.

Lâm Huyền ngồi trong văn phòng, quay về màn hình máy tính, nhớ lại chuyện thổ lộ lẫn nhau tối hôm qua với Hứa Bác Văn, không khỏi cười khúc khích.

“Lâm Huyền, cậu cười ngốc cái gì đó?” Đồng nghiệp nam bên cạnh hỏi.

Lâm Huyền lấy lại tinh thần, “Tôi nào có cười gì đâu.”

“Không cười mới là lạ, bộ dạng vừa nãy của cậu cứ như là vừa vớ được cô nào. Nói, có phải là có chuyện tốt không?”

“Không có gì, chỉ là mua xổ số trúng được hai trăm khối.”

“Vãi, cũng không phải hai trăm vạn, nhìn cậu vui mừng như vậy.”

Tan tầm, ngồi xe Hứa Bác Văn trở lại nhà trọ. Hứa Bác Văn vẫn như bình thường, về đến nhà là bắt đầu làm cơm. Lâm Huyền cầm báo ngồi ở trong phòng khách, thỉnh thoảng lại trộm ngắm người ở trong phòng bếp, trong lòng rất thỏa mãn.

Lúc ăn cơm, Hứa Bác Văn mấy lần gấp đồ ăn cho cậu, Lâm Huyền cũng thuận tay gấp lại cho y, không khí ăn cơm so với bình thường thì khác biệt rất lớn, thấy ánh mắt đối phương có thêm vài phần táo bạo và ám muội.

Ngày hôm nay Lâm Huyền không viết văn, tắm rửa sạch sẽ an vị ở trên salon xem TV, đợi Hứa Bác Văn tắm rửa xong đi ra, ngồi xuống bên cạnh cậu, thân thể lại giống như con cún con dựa sát vào.

“Bác Văn.”

“Ừ?”

“Tôi cảm thấy chúng ta cần phải xác nhận quan hệ lại một chút.”

Hứa Bác Văn nở nụ cười, “Được, cậu muốn xác nhận thế nào?”

“Chúng ta đều thích nhau, đúng không?”

“Trừ khi cậu không thích tôi, bằng không chính là thích nhau.”

Lâm Huyền nói: “Mịa nó, cậu không thể nói thẳng ra là cậu thích tôi được sao.”

Hứa Bác Văn mím môi nở nụ cười, đến gần trán của cậu hạ xuống một nụ hôn, thấp giọng nói: “Anh thích em.”

Hai má Lâm Huyền đỏ ửng, “Há, tôi, hình như tôi cũng thích cậu”

“Hình như?”

“Giống như”

“Giống như?”

Đôi mắt Lâm Huyền thấy Hứa Bác Văn gần trong gang tấc, mặt Hứa Bác Văn càng ngày càng gần, trên môi có chút ẩm ướt, một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống. Lâm Huyền bình thường viết văn cũng từng viết qua tình tiết hôn môi, nhưng mà thực tế thì đây vẫn là lần đầu tiên, không khỏi có chút mới lạ. Nhưng rất nhanh liền thuận theo, đáp lại nụ hôn của Hứa Bác Văn.

Một nụ hôn không tính là kịch liệt nhưng lại kéo dài rất lâu, bởi vì ai cũng không muốn buông đối phương ra trước. Một lúc sau, thật sự là vì thở không nổi, Lâm Huyền mới rút lui trước. Môi đối phương trở nên đỏ hồng, còn óng ánh chút thủy quang.

Dán vào Hứa Bác Văn, Lâm Huyền cảm thấy thân thể rất nóng, bàn tay đặt ở bên hông của y dờ xuống, hỏi một vấn đề rất kém thông minh, “Có thể sờ không?”

“Có thể, đây là quyền lợi của em.” Nói xong, lại hôn xuống. Lâm Huyền vừa đáp lại nụ hôn của y, vừa xoa xoa mõng đùi y. Cuối cùng người bị hôn đến mềm cả người lại chính là mình, ý thức mơ hồ thì đã được Hứa Bác Văn ôm trở về phòng.

Hứa Bác Văn cởi quần áo của cậu ra, đè lên trên người cậu, đôi mắt của Lâm Huyền say đắm hơi nước, hai tay ôm lấy cổ Hứa Bác Văn, “Có phải chúng ta quá nhanh rồi hay không?”

“Không hề, chúng ta đã quen nhau bảy năm rồi không phải sao?”

“Ừm.” Sau đó của sau đó, Lâm Huyền đã quên chính mình ở trong tiểu thuyết là tiểu công khí thể như thế nào, đem thân mình hết tay giao hết cho Hứa Bác Văn.

Một hồi mây mưa qua đi.

Chiếc giường đơn mét hai cũng không quá hẹp, đại khái là bởi vì hai người ôm ấp thành một khối. Hứa Bác Văn kéo hông cậu, để người cậu sát vào thân mình, xoa xoa tóc cậu, hạ xuống trán cậu một nụ hôn, “Ngủ ngon.”

“Đợt lát nữa, đừng ngủ vội.”

“Hửm? Còn chuyện gì?”

“Không có chuyện gì, coi như là nói chuyện phiếm, được không?”

“Được, em muốn nói chuyện gì?”

Lâm Huyền úp úp mở mở một chút, “Em hỏi anh, anh bắt đầu thích em từ khi nào?”

“Ừm, lớp 12 đi, thời điểm hai người chúng ta ngồi cùng bàn.”

Dĩ nhiên là cùng thời điểm chính mình cũng thích, thế nhưng năm đó Hứa Bác Văn căn bản nhìn không ra một chút ý đồ gì. “Vậy sao lúc đó một chút biểu hiện anh cũng không có?”

“Em lúc đó ngày nào cũng cùng hội con trai đi ngắt hoa khô của trường, nói chuyện đến gái đẹp em cũng rất hưng phấn, anh nghĩ em là thẳng.”

“Em, em lúc đó...” Lâm Huyền lúc đó phát hiện mình thích con trai, vẫn chưa thể chấp nhận được, kết quả là vì không để cho người khác nhận ra, đành giả bộ rất hứng thú với nữ sinh.

“Em muốn nói cái gì?”

“Khi đó cũng có rất nhiều nữ sinh vây quanh anh, em cũng nghĩ là anh thích con gái.”

“Nào có?”

“Còn nói không có, vừa tan học thì liền có nữ sinh vây quanh.”

“Các cô ấy tới hỏi bài tập, anh còn có thể đuổi người về hay sao?”

“Em...”

Hứa Bác Văn bắt được trọng điểm, “Nói như vậy, từ hồi cấp 3 em đã bắt đầu ăn dấm chua của anh.”

“Không có chuyện này, chỉ là tan học muốn ngủ, anh thì lại vừa nói vừa giảng lí hóa, phiền chết mất.”

“Nhưng mà ở trong tiểu thuyết em không viết như thế thì phải.”

“Ha ha.” Lâm Huyền cười gượng, đều tự trách bản thân lấy tình cảm chân thật viết vào, tự động dâng lên cho Hứa Bác Văn, “Em muốn đi ngủ, buồn ngủ quá.”

Nói xong, lấy chăn qua kéo lên che cả đỉnh đầu lại.

Hứa Bác Văn thấy cậu như vậy liền kéo chăn xuống, nhìn hai mắt cậu nhắm chặt, bên môi từ từ hiện lên một nụ cười. Đến gần trán cậu hôn xuống, “Ngủ ngon.”

—————o Hoàn o—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-gia-la-tho-hao>